

Arrest

nr. 259 686 van 30 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GROUWELS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. PONSAERTS loco advocaat M. GROUWELS en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1984.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 3 februari 2012. Dezelfde dag dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 20 september 2012 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). Bij arrest van 3 januari 2013

met nummer 94 546 wordt zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

1.3. Op 8 mei 2013 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 4 juni 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Bij arrest van 16 december 2013 met nummer 115 726 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 8 december 2013 dient de verzoekende partij een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 25 september 2014, op 25 juni 2015 en op 9 februari 2016 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op 28 juni 2016 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad. Bij arrest van 21 februari 2017 met nummer 182 590 vernietigt de Raad de beslissing van 28 juni 2016.

Op 26 februari 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het CGVS.

Op 10 juni 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij de verzoekende partij wordt uitgesloten van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil, afkomstig uit Kilinochchi, gelegen in de Noordelijke provincie van Sri Lanka, en bent u in het bezit van de Srilankaanse nationaliteit. U bent gehuwd met V.S. met wie u één minderjarige dochter, K.S., heeft. Uw echtgenote en dochter verblijven in België waar ze op 8 september 2016 een eigen verzoek om internationale bescherming indienden. Op 3 februari 2012 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Op 21 september 2012 werd hierin door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 26 oktober 2012 werd deze beslissing in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Op 8 mei 2013 diende u in België een tweede asielaanvraag in. Op 4 juni 2013 werd hierin door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen (13 quater).

Op 8 december 2013 diende u in België een derde asielaanvraag in. Op 28 februari 2014 nam het CGVS een beslissing tot ontvankelijkheid van uw nieuw verzoek. U wijzigde immers uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. U gaf aan toen over volgende punten gelogen te hebben: over uw detentie na de oorlog (in het bijzonder over de tijdsduur van uw verblijf in detentie en de wijze van vrijkomen), over uw verleden in de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam; of Tamiltijgers) en over de amputatie van de vingers van uw vader. In 1999 was hij zijn vingers kwijtgeraakt nadat hij mishandeld werd door militairen op weg naar Mannar. U gaf tevens te kennen in 2009 de Vanni-regio verlaten hebben en toen via de zee richting Jaffna te zijn gevlucht waar u door het leger werd onderschept ter hoogte van Point Pedro. U werd ontmaskerd als lid van de LTTE en eerst vastgehouden in kamp Munai waar u verbleef tot het einde van de eindstrijd (op 18 mei 2009 eindigde de oorlog). Hierna werd u in mei 2009 overgeplaatst naar een legerkamp in Sempayanpattu. Daar zat u vermoedelijk 5 à 6 maanden vast, waarna u tegen betaling vrijkwam. Hierna begaf u zich naar Vavuniya en begin 2012 verliet u Sri Lanka. Wat uw verleden in de LTTE betreft, verklaarde u in de periode voor het vredebestand in Sri Lanka (2002-2006) lid te zijn geworden van de LTTE. U volgde uw basistraining samen met toekomstige leden van de special eenheid Special Motorbike Brigade of Motor Uunthuruli Padaiyani van de LTTE. Hierna werd u als chauffeur ondergebracht bij de vervoersafdeling (Vakana Pirivu) van de LTTE, waarbij u werd uitgestuurd naar de gevechtslinies waar u voedselvoorraden en wapens moest bezorgen en gewonde strijders moest ophalen. Tijdens de laatste oorlog (Eelam IV) werd u tevens als strijder ingezet aan de frontlinie. U diende daar onder Theepan. Voorts gaf u te kennen dat uw vader omwille van u in 2013 problemen kende in Kilinochchi. Op 26 september 2013 kwamen onbekenden langs bij hem thuis op zoek naar u. Hij informeerde hen dat u naar India vertrokken was. Op 8 november 2013 kwamen opnieuw onbekenden langs. Omdat hij niet kenbaar wou maken waar u zich werkelijk bevond, werd hij ditmaal in elkaar geslagen. Uw vader heeft van deze feiten aangifte gedaan. Eind mei 2015 werden u echtgenote en uw dochter opgepakt door de CID in Negombo, waar ze sinds uw vertrek uit Sri Lanka ondergedoken leefden. Hun arrestatie hield verband met uw persoon. Na betaling van 20.000 euro zijn ze toen vrijgekomen. Hierna verhuisden ze naar Point Pedro. U nam

hier in België deel aan een Hieldendagviering. Hierbuiten heeft u nooit enige andere politieke activiteiten in België gehad. U vreest bij terugkeer wegens uw LTTE-verleden te zullen worden vervolgd door de autoriteiten.

Ter staving van asielaanvraag legde u volgende documenten neer: de registratie van de klacht van uw vader bij de HRCSL 20/11/12, onder nummer HRC/KI/110/2013; een Report Calling van de HRCSL, klachtnummer HRC/ KI/110/2013, overgemaakt aan het politiekantoor Kilinochchi; een klachtenbrief van u neergelegd bij HRCSL op 13/11/13; de registratie van de klacht van uw vader door de politie te Kilinochchi, in het Singalees opgetekend en opgemaakt op 06/11/13; een attest van uw psycholoog in Nederland dd. 03/04/13; een brief van advocaat Linda Luytens en een foto van uzelf in uniform van de LTTE achterop gezeten op een motorfiets.

Op 28 juni 2016 nam het CGVS een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u als lid van LTTE mede verantwoordelijk bent of een substantiële bijdrage hebt geleverd aan het plegen van een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid. In beroep ontving de Raad van u op 12 oktober 2016 nog een brief van u en een aanvullende nota van uw advocaat dd. 29/11/2016. De RvV vernietigde de beslissing van het CGVS op 21 februari 2017. In het arrest stelde de RvV dat niet betwijfeld wordt dat u lid was van de LTTE, meer bepaald van de Special Motorbike Brigade/Motar Uunthuruli padayani en deelnam aan de actieve strijd tijdens de burgeroorlog. Ter zitting haalde u ook aan lid te zijn geworden van LTTE tijdens het vredesbestand, na de 11de klas, en na een basistraining te zijn ingedeeld bij de Special Motorbike Brigade, een elite-eenheid die was getraind voor het plegen van aanvallen achter de vijandelijke linies. U nam deel aan verschillende aanvallen, onder andere bij Tharmapuram, Visvamadu; u leverde wapens tijdens de Muhumalai aanval, en nam deel aan de gevechten bij Puthukudiyiruppu en Suganthirapuram, tot u er uiteindelijk in slaagde te vluchten via Mattalan over zee. U werd gearresteerd maar kon zich vrijkopen en ontsnapte zo aan detentie.

U werd daarom opnieuw gehoord door het CGVS op 26 februari 2019 en verklaarde het volgende: u werd lid van LTTE toen u de 11de graad scholing had volbracht, u was 19 à 20 jaar. LTTE had een propagandabijeenkomst georganiseerd op uw school waarna u zich lid maakte. U kreeg 1 jaar lang training. U werd dan geselecteerd voor verdere wapentraining, onder andere met zware wapens als RPG, en het rijden met motorfietsen en ingedeeld bij de nieuwe afdeling Motar Uunthuruli Padayani (Special Motorbike brigade), die viel onder de Ratha Vaankappu padayani (Ratha regiment). Uw groep telde ongeveer 400 leden, jullie training master tijdens de opleiding was Theepan, de in-charge was Maran. U was een van de leden die met de motorfiets mocht rijden. In 2006 bent u gehuwd, ook om te proberen aan de LTTE te ontsnappen en u kreeg een dochter. Uw gezin verbleef hoofdzakelijk in Pirabanthannaru terwijl u weg was voor de LTTE. U werd door LTTE verplicht om mee te gaan strijden, verder deed u vooral vervoer van gewonde strijders en burgers. U kon uiteindelijk vluchten via Mattalan maar werd gearresteerd, u slaagde er wel in zich vrij te kopen en verliet Sri Lanka in 2012. Uw vader is na uw vertrek ziek geworden en lag in het ziekenhuis, uw moeder is een natuurlijke dood gestorven in 2016. Uw zus woont in Kandy maar u hebt weinig contact met haar uit schrik voor de autoriteiten. Deze komen u niet meer zoeken sinds de dood van uw moeder omdat ze weten dat u in Europa bent. U heeft geen nieuws over de klacht die uw vader indiende bij de mensenrechtencommissie. U legde als bijkomende stukken een arbeidscontract neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U lieert uw ingeroepen vrees bij terugkeer naar Sri Lanka aan uw lidmaatschap in het verleden bij het LTTE, waar u stelde deel te hebben uitgemaakt van de Special Motorbike Brigade of Motar Uunthuruli padayani en aldus te hebben deelgenomen aan het laatste conflict in Sri Lanka, meer bepaald Eelam IV. U legde ter staving van uw lidmaatschap bij deze afdeling een foto neer waarop u te zien bent achteropzittend op een motorfiets met een wapen in uw hand. Deze foto werd genomen tijdens de inauguratieceremonie van de Motar Uunthuruli padayani in 2004.

Het CGVS en de RvV stellen vast dat uw identiteit, nationaliteit en uw lidmaatschap bij het LTTE en meer bepaald de Special Motorbike Brigade (Motar Uunthuruli padayani) niet in twijfel worden getrokken en dus als geloofwaardig worden beoordeeld. Uw verklaringen dienaangaande zijn voldoende gedetailleerd en omstandig, alsook geeft u blijk van een goeie kennis van de werking van de LTTE en van de laatste oorlog (zogenaamde eindstrijd) in de Vanni tot uw vertrek uit Sri Lanka in 2009. De voorgelegde foto van de openingsceremonie van uw brigade werd als authentiek beoordeeld.

Tijdens een volgend persoonlijk onderhoud dd. 26/02/2019 voegde u volgende zaken toe: de brigade Special Motorbike Brigade was een onderdeel van het 'Ratha regiment' (Ratha Vaankappu padai). U werd vrijwillig lid van LTTE toen u ongeveer 19 jaar was, na de 11de klas. U werd getraind in onder meer zware wapens als RPG en het rijden met een motorfiets. Uw brigade werd ingezet om achter de linies aanvallen te plegen op de bevoorradingskonvooien van het leger. U had vooral logistieke taken, maar zou toch ook deelgenomen hebben aan gevechten als strijder, omdat LTTE u dat oplegde.

De RvV stelde expliciet in haar arrest dat er geen twijfel kan zijn over uw betrokkenheid bij deze eenheid van de LTTE, de Motor Uunthuruli padai/padayani (Special Motorbike Brigade) u hebt trouwens zelf ter zitting toegegeven lid te zijn geweest van deze eenheid.

Desalniettemin dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw opeenvolgende persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal duidelijk hebt getracht de rol van uw groep in het LTTE met name de Special Motorbike Brigade, en bijgevolg ook uw eigen rol in het LTTE, en uw betrokkenheid bij het laatste conflict Eelam VI te minimaliseren, dit door het geven van verschillende ontwijkende en vage antwoorden.

Het betreft hierbij met name uw taken en activiteiten als lid van de Special Motorbike Brigade (Motor Uunthuruli padayani) die viel onder het Ratha Regiment, en dit voornamelijk in de periode van de eindstrijd, tijdens Eelam IV die duurde van 2006 tot 18 mei 2009. U voldoet hiermee niet aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust als verzoeker van internationale bescherming om volledig zicht te bieden op uw achtergrond en asielmotieven. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan het CGVS zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011). Door het verzwijgen van uw ware rol en taken en die van uw eenheid binnen de LTTE heeft u op intentionele wijze gepoogd de Belgische autoriteiten te misleiden; op die manier verhindert u op fundamentele wijze het onderzoek van het CGVS en verzaakt u op flagrante wijze aan de medewerkingsplicht die op u rust. De verder uiteengezette tegenstrijdigheden, wisselende verklaringen, en oppervlakkige antwoorden zijn stuk voor stuk elementen die er op wijzen dat u uw werkelijk profiel en activiteiten deels tracht te verhullen.

Zo blijkt uit het administratief dossier dat u in uw derde verzoek om internationale bescherming verschillende verklaringen hebt afgelegd over wanneer u lid bent geworden van LTTE, in welke periode u juist actief was en tot wanneer, wat de rol en taken van uzelf en uw eenheid waren, en of u al dan niet actief meegestreden heeft voor LTTE tijdens Eelam IV. Zo was u volgens uw eerste persoonlijk onderhoud in uw derde verzoek tussen 2002 en 2009 sectieverantwoordelijke voor Wada poor Munai (noordelijke gevechtszone) en maakte u deel uit van de Motor Uunthuruli padai, waarbij u enkel logistieke taken deed en nooit deelnam aan gevechten (CGVS 25/09/2014 p. 18-22). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u na de basistraining te zijn ingedeeld in de eenheid Wada Poor Munai onder de Wagana Pakuthy brigade (vervoersafdeling). U was in het verleden wel verantwoordelijke van een compagnie van 7 personen. U deed enkel logistieke taken en nam nooit deel als strijder aan de gevechten (CGVS 25/06/2015 p. 4). U ontkende deel uit te maken van de Motor Uunthuruli padayani, volgens u een speciaal getrainde eenheid om kampen en patrouillerende trucks van het leger aan te vallen (CGVS 25/06/2015 p. 5). Later tijdens dat gehoor gaf u toe lid te zijn geweest van de brigade Motor Uunthurulu padayani, maar alleen van de onderverdeling 'vervoersdienst' en enkel logistieke taken te hebben gedaan (CGVS 25/06/2015 p. 7). Nog later tijdens dat onderhoud gaf u ook toe toch ingezet te zijn geweest aan de frontlinie, helemaal op het einde van de oorlog, op de plaatsen Yakachchi, Muhamalai en Nethaliyaru (Tharmapuram). U vocht in Nethaliyaru ongeveer twee maanden mee, u viel toen onder het bevel van Theepan (CGVS 15/06/2015 p. 8-11). U ontkende een verantwoordelijke rol te hebben gespeeld. Tijdens het derde onderhoud verklaarde u weer heel andere zaken: u had enkel uw basistraining gevolgd bij Motor Uunthutuli padayani en maakte er geen deel van uit, u behoorde toe aan de motorafdeling Vakana Pirivu, die een aparte afdeling was en u had enkel logistieke taken (CGVS 9/02/2016 p. 2-3). De Motor Uunthuruli padayani was volgens u een speciale eenheid die achter de vijandelijke linies opereerde en zoals de alom gekende Black Tigers zelfmoordoperaties deden, waarbij zij de aanvallen meestal niet overleefden. U zou toevallig op inhuldigingsceremonie van deze brigade aanwezig geweest zijn, vandaar dat u te zien bent op een foto daarvan.

In beroep voor de RvV hebt u vervolgens toegegeven wel deel te hebben uitgemaakt van de Motor Uunthuruli padayani (Special Motorbike Brigade) en actief te hebben meegestreden in de oorlog. U was na de basistraining geselecteerd voor deze brigade. Ter zitting bevestigde u nog dat de elitetroepen van de Special Motorbike Brigade waren opgeleid om achter de vijandelijke linies te opereren. U was tijdens

de oorlog aanvoerder van wapens tijdens de Muhumalai-aanval. Sinds begin 2008 moest u ook meevechten, net als andere leden, onder andere rond Visvamadu, Puthukudiyiruppu en Sunganthirapuram. Uiteindelijk kon u via Mattalan ontsnappen naar Point Pedro in Jaffna. Volgens uw advocaat was u als jongere geïndoctrineerd waardoor u zich tijdens het vredesbestand had lid gemaakt van LTTE. Eens het conflict weer opblaasde moest u meevechten. U werd ingezet aan de gevechtslinies maar stond enkel in voor de bevoorrading van het front, en hebt nooit deelgenomen aan acties tegen burgerdoelwitten. U probeerde ook verschillende keren te ontsnappen, tevergeefs.

U werd nogmaals gehoord naar aanleiding van deze nieuwe verklaringen, waarbij u te kennen gaf dat de Special Motorbike Brigade een onderdeel was van het Ratha Regiment (Ratha Vaankappu padai). Ratha Vaankappu werd initieel geleid door Balraj, later door Theepan. U kreeg in de Special Motorbike Brigade ongeveer een jaar lang training, onder andere in zware wapens als RPG. Jullie in-charge tijdens uw training was Maran, jullie training master Theepan. De hele brigade kende ongeveer 400 leden, u was een van hen die geselecteerd werd om met de motorfiets te rijden. De rekruten van deze groep waren de betere strijders. Uw LTTE-naam was Kundran of Keerthi. De brigade werd getraind om aanvallen te plegen op bevoorradingstrucks van het leger, zoals wapentransporten of andere transporten. Deze aanvallen waren zelfmoordoperaties. U deed echter meestal logistieke taken in de afdeling 'supply': u vervoerde gewonden (burgers en strijders) per ambulance van het front; u leverde wapens en voedsel aan het front. Tijdens de Muhumalai aanval vervoerde u gewonden per ambulance. In de laatste fasen van de oorlog werd u ook verplicht mee te vechten, onder meer in Murukandy en Aananthapuram, naast het uitvoeren van uw logistieke taken. Het gebied onder controle van de LTTE kromp met de dag en u diende zich verder met hen terug te trekken, net als de burgers die nog in het gebied bleven. U kon uiteindelijk begin april 2009 met uw gezin vluchten over zee vanuit Mattalan. U verliet uiteindelijk Sri Lanka uit schrik voor verdere vervolging door de autoriteiten.

Ondanks de wijzigende verklaringen kan er evenwel niet meer worden getwijfeld aan uw betrokkenheid als strijder bij Eelam IV als lid van een speciale eenheid, de Special Motorbike Brigade, van de gewapende vleugel van het LTTE.

Het UNHCR (UN High Commissioner for Refugees) benadrukt in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka van 21 december 2012 dat personen die verdacht worden van banden met het LTTE, waaronder ook voormalige LTTE strijders of andere medewerkers, zoals u, als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. Aansluitend hierbij stelt UNHCR ook dat 'rehabilitees' (vroegere LTTE leden die na de oorlog in rehabilitatie- of detentiecentra werden vastgehouden) na hun vrijlating blijvende problemen kunnen ondervinden met de autoriteiten. Hoewel u stelt geen 'rehabilitée' te zijn aangezien u nooit werd gedetineerd onder dit programma, oordelen het CGVS en de RvV dat u terecht een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in het geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

Hierbij kan worden toegevoegd dat het UNHCR in zijn richtlijnen van 21 december 2012 evenwel ook opmerkt dat asielaanvragen van personen die verdacht worden van banden met het LTTE, in het bijzonder voormalige kaderleden, ongeacht of zij betrokken waren bij militaire operaties, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de asielaanvraag, moeten onderzocht worden op mogelijke uitsluiting van de vluchtelingenstatus.

Een bijzondere aandacht moet volgens UNHCR hierbij worden besteed aan voormalige strijders van het LTTE. Het UNHCR stelt hierbij dat mogelijke uitsluiting op grond van het begaan van oorlogsmisdrijven en ernstige mensenrechtenschendingen, overeenkomstig artikel 1 F (a) van de Vluchtelingenconventie, van bijzonder belang is in de Sri Lankaanse context.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging, dient in het kader van onderzoek van uw asielmotieven bijgevolg tevens te worden nagegaan of artikel 1, par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 van toepassing is. Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet stelt overigens dat een asielzoeker wordt uitgesloten van de Vluchtelingenstatus indien hij of zij valt onder artikel 1 D, E of F van de Vluchtelingenconventie, hetgeen ook van toepassing is op personen die wetens en willens hebben aangezet tot of anderszins hebben deelgenomen aan de in voornoemd artikel 1F genoemde misdrijven of daden. Dit onderzoek spitst zich toe op uw activiteiten als lid van de Motar Uunthuruli padayani/Special Motorbike Brigade, een onderdeel van het Ratha Regiment, in de periode 2002/2003 tot april 2009.

Artikel 1, F, lid a van het Verdrag van Genève stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige reden zijn om te veronderstellen dat hij of zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Het statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof (Rome Statute of the International Court) van 17 juli 1998, geratificeerd door België, geeft de meest recente definities van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid waarover het Internationaal Strafhof rechtsmacht heeft. Artikel 7 van het Statuut van Rome bepaalt dat

"onder misdaad tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt".

Oorlogsmisdrijven worden in artikel 8 van het Statuut van het Internationaal Strafhof gedefinieerd afhankelijk van de aard van het conflict. De Sri Lankaanse burgeroorlog die aanvatte op 23 juli 1983 en eindigde op 19 mei 2009, waaraan u deelnam als lid van de Motor Uunthuruli padayani, een afdeling onder het Ratha regiment (Ratha Vaankappu padai), wordt beschouwd als een niet-internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 8, paragraaf 2, lid c en e van het Statuut van Rome. Binnen deze bepalingen, waarbij sprake is van een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is, worden oorlogsmisdaden gedefinieerd als ernstige schendingen van gemeenschappelijk artikel 3 van de Verdragen van Genève van 1949; en andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn, binnen het gevestigde kader van internationaal recht.

Art 8, par 2, lid c luidt als volgt: "In geval van een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is, ernstige schendingen van artikel 3 van ieder van de vier Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, te weten een van de volgende handelingen begaan tegen personen die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden, waaronder leden van strijdkrachten die hun wapens hebben neergelegd en degenen die buiten gevecht zijn gesteld door ziekte, verwondingen, gevangenschap of andere oorzaken : (i) geweldpleging gericht op het leven en de lichamelijk integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminking, wrede behandeling en marteling; (ii) aantasting van de persoonlijke waardigheid, inzonderheid vernederende en ontterende behandeling; (iii) het nemen van gijzelaars; (iv) het uitspreken van vonnissen en tenuitvoerleggen van executies zonder voorafgaand vonnis uitgesproken door een op regelmatige wijze samengesteld gerecht dat alle gerechtelijke waarborgen biedt die algemeen als onmisbaar worden erkend.

Artikel 8, par 2, lid e van het Statuut van Rome luidt als volgt: "Andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn, binnen het gevestigde kader van het internationaal recht, te weten een van de volgende handelingen: i. het opzettelijk richten van aanvallen op de burgerbevolking als zodanig of op burgers die niet rechtstreeks aan de vijandelijkheden deelnemen; ii. Het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen, materieel, medische eenheden en transport, en personeel dat gebruik maakt van de emblemen van de Verdragen van Genève overeenkomstig het internationaal recht; iii. het opzettelijk richten van aanvallen op personeel, installaties, materieel, eenheden of voertuigen betrokken bij humanitaire hulpverlening of vredesmissies overeenkomstig het Handvest van de Verenigde Naties, voor zover deze recht hebben op de bescherming die aan burgers of burgerdoelen wordt verleend krachtens het internationaal recht inzake gewapende conflicten; iv. het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen gewijd aan godsdienst, onderwijs, kunst, wetenschap of caritatieve doeleinden, historische monumenten, ziekenhuizen en plaatsen waar zieken en gewonden worden samengebracht, voor zover deze niet worden gebruikt voor militaire doeleinden; v. het plunderen van een stad of plaats, ook wanneer deze bij een aanval wordt ingenomen; vi. het toepassen van verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap zoals gedefinieerd in artikel 7, tweede punt, f, gedwongen sterilisatie en andere vormen van seksueel geweld die een ernstige schending zijn van de Verdragen van Genève; vii. het onder de wapenen roepen of het in militaire dienst nemen van kinderen beneden de leeftijd van vijftien jaar bij strijdkrachten of hen gebruiken voor actieve deelname aan vijandelijkheden; viii. het bevel geven tot verplaatsing van de burgerbevolking om redenen die verband houden met het conflict, tenzij de veiligheid van de betrokken burgers of dwingende militaire redenen dit vereisen; ix. het op verraderlijke wijze doden of verwonden van een vijandelijke strijder; x. het verklaren dat geen kwartier zal worden verleend; xi. het onderwerpen van personen die zich in de macht van een andere partij bij het conflict bevinden aan lichamelijke verminking of aan geneeskundige of wetenschappelijke experimenten van welke aard ook, die niet door de geneeskundige behandeling worden verantwoord, noch in hun belang worden uitgevoerd, en die de dood ten gevolge hebben of de gezondheid van die

persoon of personen ernstig in gevaar brengen; het vernietigen of in beslag nemen van eigendommen van een tegenstander tenzij deze vernietiging of inbeslagneming dringend vereist is als gevolg van de dwingende omstandigheden van het conflict.

Opdat er van deelneming aan een in art. 1F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de asielzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen. Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat niet om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Medeplichtigheid (cfr. art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de asielzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij, medewerking verlenen aan, of anderzijds bijstand bieden teneinde het begaan van een misdrijf te vergemakkelijken kan volstaan (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003., nr.18; art 25,§3, Statuut van Rome van 17 juli 1998). In dit verband wordt nog gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de Tadic-zaak (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder "wezenlijke invloed" verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Bovendien dient benadrukt te worden dat in de Strudac-zaak en Blaskic-zaak (Blaskic, Appeals Chamber, 29 juli, 2004, §45; Strudac, Trial Chamber, januari 2005, §349) uiteengezet wordt dat medewerking of bijstand verlenen kan bestaan uit praktische bijstand, aanmoediging of morele ondersteuning die een substantieel effect hebben op de uitvoering van het misdrijf.

Op 18 mei 2009 kwam er een einde aan de burgeroorlog in Sri Lanka met de overgave van het LTTE en de dood van de leider van deze organisatie, Vellupilai Prabhakaran. Sinds het einde van de jaren 1980 tot begin 2009 controleerde het LTTE grote delen van het Noorden en het Oosten van Sri Lanka. Het leidde er een de facto staat. In de gebieden die het controleerde bouwde het haar eigen systeem van rechtshandhaving, eigen belastingheffingen, eigen immigratiedienst, banken en sociale diensten uit. Ook het militaire apparaat, met een land-, zee- (Sea Tigers) en luchtmacht (Air Tigers) en een eigen militaire inlichtingendienst (TOSIS) werd in die periode volledig uitgebouwd. Hierbij werd gretig gebruik of misbruik gemaakt van de periode van staakt-het-vuren (Ceasefire Agreement, CFA) dat begin 2002 werd afgekondigd tussen de regeringstroepen en het LTTE. Dat het LTTE dit staakt-het-vuren niet ernstig nam, bleek reeds in april 2003 toen ze de onderhandelingen tijdens het staakt-het-vuren eenzijdig stopzette. De Raad van de Europese Unie besliste op 29 mei 2006 om het LTTE als een terroristische organisatie te beschouwen. Om in haar politieke doelstellingen te slagen, maakte het LTTE immers gebruik van zowel militaire daden als van daden van terrorisme. In augustus 2006 herbegon de oorlog (Eelam IV of eindstrijd) na de afsluiting door het Srilankaanse leger van de A9 grensweg te Muhamalai.

Gelet op uw verklaringen over wat u wel deed en gelet op de beschikbare informatie bestaat een sterk vermoeden dat u door uw handelen medewerking heeft verleend of bijstand hebt geboden en derhalve medeverantwoordelijk bent aan oorlogsmisdrijven en/of mensenrechtenschendingen.

Zo blijkt uit objectieve informatie dat het LTTE zich doorheen haar bestaan als organisatie schuldig heeft gemaakt aan ernstige schendingen van het internationale humanitaire recht en het internationale recht inzake de mensenrechten en dat hierbij in bepaalde gevallen sprake was van oorlogsmisdrijven en misdaden tegen de menselijkheid.

Uit objectieve informatie blijkt verder dat tegen september 2008 de militaire capaciteit van de LTTE zwaar verminderd was in vergelijking met voordien. LTTE diende bovendien over te schakelen van haar normale guerrillatactieken op een conventionele oorlogsvoering met frontlinies. In de laatste maanden van de oorlog waren de acties van de LTTE dan ook hoofdzakelijk defensief; de LTTE werd ook qua terrein meer en meer in een hoek gedreven.

LTTE had minder en minder toegang tot haar voorraden, zeker na de vernieling van de 'drijvende warenhuizen' (bevoorradingschepen), maar had nog stocks van wapens zoals artillerie en mortieren. Deze werden aangewend om zware tegenstand te bieden vanachter de versterkingen en de aarden 'bund'. De Black Tigers bleven ook nog zelfmoordaanslagen uitvoeren (6 in 2007, 13 in 2008 en 12 in 2009), zelfs buiten de conflictzone waarbij ook burgerslachtoffers vielen.

Gedwongen rekrutering werd in deze periode meer en meer toegepast om de geslonken rangen aan te vullen. Van de 1 persoon per gezin regel werd dan ook vaker afgeweken, en vaak werden meerdere personen van 1 gezin, ook jonge kinderen onder de 15, ingelijfd. Burgers werden ook door LTTE gedwongen om mee te werken aan het graven van loopgraven en het bouwen van militaire versterkingen zoals een aarden 'bund' waarbij ze aan extra risico's werden blootgesteld. Cruciaal in de LTTE-tactiek was ook het verhinderen van het laten vertrekken van burgers uit de regio's die onder hun controle stonden, dit omdat ze als buffer konden worden gebruikt tegen het leger. Daarnaast dienden ze als een soort legitimatie van de strijd van de LTTE. Tevens werd LTTE sinds september 2007 strikter in het toestaan dat burgers de LTTE-zone verlieten, en zijn ze zelfs uiteindelijk quasi gestopt met het uitreiken van vertrekpasjes aan burgers, tenzij in uiterst dringende medische gevallen.

In januari 2009 scoorde het SLA enkele cruciale veroveringen, met name de inname van Kilinochchi op 2 januari 2009; op 9 januari 2009 de Elephant Pass en op 25 januari 2009 Mullaitivu, een belangrijke LTTE-basis. LTTE werd opgeroepen de wapens neer te leggen, wat ze echter niet deden. De verovering van Kilinochchi, de administratieve hoofdstad van de LTTE, betekende zowel politiek als psychologisch een ware klap voor de LTTE.

Op 20 januari 2009 verklaarde de overheid een eerste veilige zone voor burgers, een zogenaamde No Fire Zone (NFZ) in de buurt van Puthukudiyyiruppu. De coördinaten van de zone werden doorgegeven aan alle strijdende partijen. De LTTE aanvaardde de NFZ niet als bindend. Er vonden verschillende aanvallen en bombardementen plaats op en binnen de NFZ, zowel door SLA als door de LTTE. Een kort staakt-het-vuren begin februari 2009 door het leger afgekondigd werd door LTTE echter aangewend om een tegenaanval uit te voeren. Tevens verhinderde LTTE in deze periode veel burgers zich naar de NFZ te begeven, onder meer door mensen neer te schieten die probeerden te vluchten. De eerste berichten van dergelijke incidenten raakten bekend in februari 2009. Begin februari werd ook de basis van het Ratha regiment in Visvamadu veroverd voor het Sri Lankaans leger.

Op 12 februari 2009 verklaarde de overheid een tweede NFZ, een strook van 12 km langs de kust bij Mullaitivu waaronder de dorpen Putumattalan e.a. vielen. LTTE begon zich meer en meer in deze NFZ te begeven, meer bepaald in de buurt van Mullivaikal. De LTTE was niet meer mobiel en installeerde verschillende defensieve 'bunds' in de zone als verdediging.

In deze tweede NFZ werden verschillende mensenrechtenschendingen vastgesteld. Zo zijn er betrouwbare berichten dat LTTE burgers verhinderde om het gebied te verlaten en zich over te geven aan het leger; zijn er berichten dat burgers gedwongen werden militaire installaties zoals deze 'bunds' te bouwen; was er een duidelijke toename van gedwongen rekrutering, zelfs van kinderen; werden ouders en verwanten geslagen indien ze weigerden hun kinderen af te staan; en werden burgers die probeerden te ontsnappen zelfs neergeschoten door LTTE-kaders om dit te verhinderen. Ook het SLA bleef intussen zware bombardementen uitvoeren op het gebied.

Tegen begin april 2009, na de slag bij Aananthapuram waarbij verschillende topleiders van de LTTE omkwamen, had de resterende LTTE zich bijna volledig teruggetrokken in de smalle kuststrook. Na deze slag was het LTTE volledig militair verslagen en alleen kleinere groepen vochten nog verder. Het leger bleef zware bombardementen uitvoeren op het gebied, tot ze erin slaagden midden april de NFZ in twee te splitsen. Ongeveer 130000 burgers bleven echter nog in het zuidelijke deel vastzitten. Rond 8 mei 2009 werd een derde NFZ afgekondigd, in het zuidelijke deel van de tweede NFZ. Uiteindelijk slaagde het SLA erin de hele strook te veroveren en de topleiders van het LTTE te doden en kwam er een einde aan het conflict op 18 mei 2009. Hierbij zijn vele duizenden burgers omgekomen.

U verklaarde zelf dat de Special Motorbike Brigade deel uitmaakte van het Ratha Regiment, of Ratha Vaankappu padayani, dat initieel geleid werd door Balraj en later door Theepan. Uit de objectieve informatie over het Ratha regiment blijkt dat deze deel uitmaakte van de LTTE-grondtroepen, en opgericht was om de hoogste leider van LTTE, Vellupilai Prabakaran te beschermen. De basis van de eenheid was in Visvamadu, net als van die andere bodyguard-eenheid genaamd 'Imran Pandian' Regiment.

Naast de grondtroepen werden binnen LTTE ook elitetroepen opgericht voor leden met bijzondere expertise en gespecialiseerde training zoals bijvoorbeeld de Black Tigers. Uw eenheid, de Special Motorbike Brigade wordt in de objectieve informatie genoemd als (de dato 2004) een relatief nieuwe eenheid van goed getrainde soldaten, met als bedoeling aanvallen uit te voeren op militaire doelen achter de vijandelijke linies. Deze commandobrigade werd geleid door een zekere Maniarsan. Uit de bijgevoegde foto's en uw verklaringen blijkt ook dat dergelijke aanvallen werden uitgevoerd vanop bromfietsen. De eenheid wordt vergeleken met de Black Tigers die getraind waren om zelfmoordaanslagen te plegen op militaire en civiele doelen. Volgens u waren jullie getraind om op snelle motorfietsen aanvallen uit te voeren op bijvoorbeeld wapentransporten en andere transporten van het leger tijdens gevechten met LTTE. Jullie wisten niet op voorhand wat tijdens deze transporten vervoerd werd. Deze aanvallen waren echter meestal zelfmoordoperaties aangezien niemand van de strijders ooit terugkeerde, zo verklaarde u (CGVS 26/02/2019 p. 8). Er werd u door LTTE gezegd dat

deze manier van werken een 'makkelijke manier was om de vijand te bestrijden' (CGVS 26/02/2019 p. 6). Andere afdelingen van LTTE rekenden erop dat jullie jullie job goed deden, dus de inzet van uw eenheid was duidelijk van belang. U bent inderdaad getraind in zware wapens als RPG en werd geselecteerd om met dergelijke motorfiets te rijden (CGVS 26/02/2019 p. 5). U hebt echter nooit aan een aanval zoals de zelfmoordaanslagen meegedaan, anders zou u omgekomen zijn. U hield zich vooral bezig met logistieke taken, namelijk het aanleveren van wapens en voedsel aan de frontlinies en het vervoeren per ambulance van gewonde strijders en burgers (CGVS 26/02/2019 p. 8).

U blijkt voor de Special Motorbike Brigade geselecteerd te zijn, wat erop wijst dat niet iedereen capabel werd geacht in deze eenheid te dienen. Niet alleen wijst dit op de nodige vereiste fysieke capaciteiten, maar ook op de bijhorende mentale capaciteiten en een sterke motivatie. Dat u derhalve als niet of weinig gemotiveerde kandidaat zou gerekruteerd zijn voor een elite-eenheid die bijzonder gevaarlijke taken zou moeten ondernemen kan aldus niet worden aangenomen. Er kan dan ook worden gesteld dat u vooraleer te worden toegewezen aan dergelijke eenheid uw sporen zal hebben verdiend binnen LTTE, en bewezen zal hebben dat u over de nodige loyaliteit beschikte. Ook tot het Ratha regiment, waaronder uw brigade viel zoals u verklaarde, werden alleen de beste en meest gemotiveerde rekruten toegelaten, zo beweerde u (CGVS 26/02/2019 p. 7). Enkel diegenen die goeie prestaties leverden en heel graag bij de eenheid wilden werden toegelaten. Men kan ervan uitgaan dat dit ook gold voor uw onderverdeling, de Special Motorbike Brigade, en dat u dan ook de taken die vereist waren van de leden uitvoerde.

Diverse tegenstrijdige verklaringen in de loop van uw verzoeken om internationale bescherming wijzen erop dat u andere taken en verantwoordelijkheden had dan u zelf verklaarde en die u om bepaalde redenen wil verbergen.

Zo verklaarde u dat u was opgeleid om aanvallen uit te voeren achter de vijandelijke linies, maar dat u deze nooit uitvoerde. U was nochtans getraind in het rijden met motorfietsen en hanteren van zware wapens als RPG. U had echter enkel logistieke taken, namelijk het vervoeren per ambulance van gewonde burgers en strijders en het aanleveren van voedsel en wapens aan de frontlinies. Ook in de periode januari-april 2009 hield u zich hoofdzakelijk daarmee bezig, hoewel u ook toegaf dat LTTE nog maar weinig voorraden ter beschikking had (CGVS 26/02/2019 p. 10). Uit bijgevoegde informatie blijkt dat LTTE na het verlies van verschillende "drijvende warenhuizen", de schepen waarop hun wapen- en andere stocks werden bewaard, ernstig in de problemen kwam en dat dit verlies uiteindelijk er mee toe leidde dat ze de oorlog verloren. U verklaart verder in het onderhoud dan toch ook ingezet te zijn geweest tijdens gevechten, onder andere bij Murukandy, Nethaliaru en bij Muhumalai, waarmee u ook de plaatsen Visvadam, Puthukudiyiruppu en Suganthirapuram bedoelt (CGVS 26/02/2019 p. 11). U voegde er nog aan toe dat u ook enkele dagen vocht rond Aananthapuram (CGVS 26/02/2019 p. 11). Uw echtgenote wou niet dat u toen vertrok om mee te gaan vechten maar u loog tegen haar en zei dat u chauffeur was en enkel gewonden vervoerde (CGVS 26/02/2019 p. 12). Indien u niet mee wou gaan vechten kan verwacht worden dat u dit gewoon toegaf aan uw echtgenote, in plaats van een leugen te verzinnen. Uw uitleg doet dan ook vermoeden dat u wel mee wou vechten. Dat u op dit moment in de eindstrijd nog steeds verkoos om mee te gaan vechten, terwijl LTTE eigenlijk militair al verslagen was, wijst er dan ook op dat u nog steeds loyaal was aan de organisatie en niet van plan was deze te verlaten.

Gelet op voorgaande is het dan ook niet aannemelijk dat u enkel logistieke taken zou hebben volbracht en dit quasi tot het eindoffensief van 2009, hoewel u blijft volhouden enkel burgers en gewonde strijders te hebben vervoerd en wapens en andere voorraden te hebben geleverd aan het front. Het feit dat u hierin nog steeds geen klaarheid schept wijst erop dat u bepaalde zaken voor de asiendiensten wil verbergen en mogelijk andere taken en meer verantwoordelijkheden had dan u zelf wil toegeven.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op de hoogte was dat LTTE in deze periode van de eindstrijd onder dwang kinderen rekruteerde, volgens u was dit enkel de job van de politie-afdeling van de LTTE onder Nadesan (CGVS 26/02/2019 p. 12). U gevraagd wat u daarvan vond stelt u enkel dat leden en sommige brigadiers zeiden geen kleine kinderen te rekruteren. U antwoordt niet op de vraag wat u hier persoonlijk van vond. U geeft ook aan dat iedereen die in staat was om te vechten werd meegenomen, de ouderen niet, die werden bijvoorbeeld ingezet om bunkers te maken. U gaf hierbij toe mee geholpen te hebben aan de bouw van een aarden 'bund' bij Nethiyalaru, een verdedigingsmuur van 3 km van zand waarachter LTTE zich verscholen had voor het oprukkend leger (CGVS 26/02/2019 p. 13). Volgens u werden burgers niet gedwongen hieraan mee te werken, immers mensen werkten hieraan mee omdat er toch geen ander werk meer was. Mensen die niet wilden meewerken deden dat niet, en diegenen die eraan meewerkten waren ook in goeie fysieke toestand. Uit objectieve informatie blijkt inderdaad dat LTTE burgers dwong mee te werken aan het bouwen van defensieve militaire constructies waarbij ze echter aan grote risico's werden blootgesteld. Dat deze burgers nog in een goeie fysieke conditie waren zoals u beweert kan ook betwijfeld worden gezien de talrijke berichten van tekorten aan water, voedsel en medicijnen voor de burgers in deze periode. Zowel LTTE als het leger verhinderden de leveringen van voedsel, water en medicijnen in deze periode. Tevens zijn er berichten dat LTTE vanaf september

2008 striktere straffen aankondigde aan burgers die probeerden te ontsnappen aan de verplichte rekrutering en arbeid. Zo zouden meerdere familieleden van een gevluchte burger kunnen worden opgepakt en ingezet voor gedwongen arbeid zoals het graven van loopgraven aan het front. Gedurende de laatste maanden van het conflict had LTTE de praktijk van gedwongen arbeid zelfs opgedreven. Elke familie moest 1 familielid afstaan om gedurende vijf à zeven dagen per maand te werken, vooral aan de bouw van bunkers en andere defensieve structuren. Van vrijwillige arbeid zoals u laat uitschijnen was dus geen sprake. Verder verklaart u dat dat LTTE de burgers zei dat ze niet naar het leger mochten overgaan. Gevraagd of dat dan gebeurde ontkende u het, maar voegde u eraan toe dat sommigen tijdens de nacht toch wegvluchtten (CGVS 26/02/2019 p. 12). Volgens u trad LTTE hier niet tegen op, ze negeerden het, net zoals u ook deed of zou doen mocht u dat gezien hebben. Echter vermelden betrouwbare bronnen dat LTTE burgers verhinderde de NFZ te verlaten en zijn er meldingen van burgers die door LTTE-strijders werden neergeschoten. Opnieuw is uw verklaring hier een verdraaiing en minimalisering van de werkelijkheid.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat veel van de hierboven opgesomde schendingen van het IHR en van het internationale recht inzake mensenrechten begaan door het LTTE werden begaan in de periode dat u lid was van het LTTE, meer bepaald de Special Motorbike Brigade dat viel onder het Ratha Regiment. U was in deze periode ook nog steeds gewapend en droeg nog uw uniform en dus makkelijk herkenbaar als strijder (CGVS 26/02/2019 p. 10). Pas toen u vluchtte hebt u uw wapen en uniform verstoppt zo verklaarde u. Ten aanzien van u kan derhalve worden aangenomen dat u weet heeft van gehad of had behoren te hebben van betreffende misdrijven. Gezien uw positie als lid van een eenheid van elitetroepen tot ongeveer april 2009 kan tevens gesteld worden dat u geacht wordt ingestemd te hebben met alle activiteiten van deze organisatie en zich ervan bewust te zijn door uw eigen positie en activiteiten binnen deze organisatie dergelijke misdrijven mee mogelijk te hebben gemaakt.

Nergens uit uw verklaringen blijkt ook dat u zich op een of andere manier zou hebben verzet of dat u zich daadwerkelijk heeft proberen te onttrekken aan de taken die u als lid van de Special Motorbike Brigade werden opgedragen.

Vooreerst dient hierbij te worden vermeld dat u rond 2003 vrijwillig lid bent geworden van LTTE, u verklaarde dat u toen 19 jaar oud was, dus op volwassen leeftijd (CGVS 26/02/2019 p. 2). Hoewel u stelde dat LTTE naar uw school kwam met propagandapraatjes en uw advocaat vermeldde dat u geïndoctrineerd was door deze organisatie, dient ook te worden vermeld dat u lid bent geworden van LTTE in een periode van vrede, namelijk tijdens de vredesonderhandelingen die afgekondigd werden in 2002 (CGVS 26/02/2019 p. 4). Bovendien was niemand anders uit uw familie lid van LTTE, wat nogmaals doet vermoeden dat u uit eigen beweging besloot toe te treden en niet onder de invloed of druk van familieleden (CGVS 26/02/2019 p. 5). Uit verschillende bronnen blijkt nog dat LTTE van deze periode gebruik maakte om het ledenbestand fors uit te breiden door ook te rekruteren buiten LTTE-gebied en dat vooral de gedwongen rekrutering van minderjarigen een hoge vlucht nam. Echter was in uw geval geen sprake van een vorm van dwang, en bovendien was u al een volwassen man. Dat u net in de periode van de vredesonderhandelingen toch lid werd van LTTE, terwijl uit objectieve informatie ook blijkt dat de steun onder de bevolking voor LTTE afkalfde en veel ouders de nood niet zagen hun kinderen toe te laten tot LTTE toe te treden, wijst er nogmaals op dat uw toetreding uit eigen overtuiging was en doet vermoeden dat u een groot engagement vertoont voor LTTE.

Tot slot dient te worden vermeld dat u verklaarde begin april 2009 te zijn ontsnapt aan LTTE, en dat jullie volgens uw echtgenote zonder toestemming van LTTE vertrokken zijn, maar dat het feit dat u nog tot dit late moment in de eindstrijd wachtte om te vluchten er toch op wijst dat u overtuigd bleef van de doelstellingen van de LTTE. Immers bleek al eind 2008 dat de militaire capaciteit van LTTE sterk verminderd was ten opzichte van de periode voordien. Begin januari 2009 veroverde het Srilankaanse leger verschillende cruciale en symbolisch belangrijke LTTE-bolwerken zoals Kilinochchi, de Elephant Pass en kort erna Mullaitivu. Verschillende LTTE-leiders waren intussen omgekomen, ontsnapt of hadden zich al overgegeven. U geeft zelf ook het voorbeeld van LTTE-strijders die zich onttrokken van hun uniform en wapens en zich mengden onder de burgers, onder andere onder burgers die geëvacueerd werden met Rode Kruis-schepen (CGVS 26/02/2019 p. 9). Het was volgens u niet mogelijk te ontsnappen, ook al had u toen al van LTTE'ers gehoord die wel gevlucht waren (CGVS 26/02/2019 p. 10). U gevraagd wat u ervan vond toen u hoorde dat strijders ontsnapt waren antwoordde u dat uw vrouw u vroeg waarom jullie nog bleven terwijl anderen wegvluchtten (CGVS 26/02/2019 p. 10). Deze uitspraak zou ze al gedaan hebben nog voor jullie uit Mattalan wegvluchtten. Uw verklaring dat u akkoord was met uw vrouw dat u niet meer naar LTTE zou gaan, maar tegelijk toch nog ging, wijst er dan ook op dat u wel geneigd was uw activiteiten voor LTTE verder te zetten. Uw uitleg voor uw gedrag, 'dat LTTE u toch naar het front zou sturen en dat het dus beter was gewoon de activiteiten voort te zetten', is geen afdoende verschoning. Nergens blijkt ook dat er voor u een onmiddellijke bedreiging was indien u hen niet gehoorzaamde (CGVS 26/02/2019 p. 10). U besliste dan pas te vluchten begin

april 2009, toen het leger jullie volledig omsingeld had, en u geen andere keuze meer had dan te vluchten of mee te strijden met LTTE en een gewisse dood tegemoet gaan.

Op basis van uw verklaringen en op basis van objectieve en betrouwbare informatie die toegevoegd werd aan uw asiëldossier dient dan ook geconcludeerd te worden dat er ernstige aanwijzingen zijn om aan te nemen dat u omwille van uw concrete betrokkenheid bij de Special Motorbike Brigade, een afdeling van elitestrijders van het 'Ratha regiment' (Ratha Vaankappu padayani) medeverantwoordelijk bent voor en bewust hebt bijgedragen aan misdaden tegen de menselijkheid en/of oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikel 7 en 8 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998 en geen enkele omstandigheid u van uw individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.

Om alle voorgaande redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Om bovenvermelde redenen en op basis van art. 55/4 a) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze gezien voorgaande vaststellingen de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen wijzigen. Deze dienen enkels ter staving van uw profiel als lid van de Special Motorbike Brigade, een onderdeel van het LTTE, waaraan niet wordt getwijfeld, en als bewijs van uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Sri Lanka, waaraan evenmin wordt getwijfeld.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Sri Lanka. Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, F van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. In haar verzoekschrift citeert de verzoekende partij eerst artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en verwijst zij naar artikel 12 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Vervolgens gaat zij in op "de verplichting tot voorlegging van objectieve informatie" waaromtrent zij als volgt stelt in haar verzoekschrift:

"1. Het is niet betwist dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft, overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (RvV 21 februari 2017, nr. 182.590).

Krachtens artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus indien hij valt onder artikel F van het Verdrag van Genève. Daar deze uitsluitingsclausule een uitzondering vormt met bijzonder zware gevolgen, moet deze bepaling met omzichtigheid en op restrictieve wijze worden toegepast.

Verweerder dient een zorgvuldig onderzoek uit te voeren en draagt hoofdzakelijk de bewijslast inzake de uitsluiting van de vluchtelingenstatus (RvV 31 maart 2020, nr. 234.709; RvV 20 december 2019, nr. 230 683).

2. In het arrest van de Raad van 21 februari 2017, nr. 182.590, inzake verzoeker, betwist de Raad niet dat verzoeker lid was van de LTTE, noch dat hij lid was van de Motor Uunthuruli Padayani. De Raad heeft verweerder uitdrukkelijk verzocht nuttige informatie te bezorgen over dit bataljon. De vorige beslissing van verweerder tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus van verzoeker werd immers vernietigd omwille van het feit dat er geen informatie in het administratief dossier opgenomen werd, noch de aard, de oorsprong, de objectiviteit van deze informatie te achterhalen is, noch kan vaststaan en de analyses gedateerd zijn.

3. In de bestreden beslissing, verwijst verweerder op geen enkel moment naar een nieuwe bron van algemene informatie. Er wordt enkel verwezen naar de Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka van UNHCR en naar een verklaring van de Raad van de Europese Unie van 29/31 mei 2006, die eveneens werden opgenomen in de beslissing van verweerder tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus van 28 juni 2016, waarover de Raad reeds op 21 februari 2017 oordeelde dat deze bronnen niet volstaan.

Daar waar verweerder verwijst naar de 'objectieve informatie', zet hij bepaalde feiten uiteen over de LTTE en diens praktijken. Het is onduidelijk op welke bronnen hij zich baseert. In plaats van te verwijzen naar diverse bronnen, schuift verweerder zijn verplichting volledig af op verzoeker door te stellen dat hij verzaakt aan zijn medewerkingsplicht.

Bovendien ontbreekt enige link tussen de (nieuwe) 'objectieve informatie' en de rol van verzoeker. Verweerder verwijst telkens naar de verklaringen van verzoeker.

4. Door deze nalatigheid, verplicht verweerder de Raad zelf te onderzoeken welke bronnen in het administratief dossier aanwezig zijn en welke van deze bronnen voldoen aan de vereisten van de Raad. Verder is het niet voldoende deze informatie op te nemen in het administratief dossier. Het is immers niet de taak van de Raad om de informatie in het administratief dossier te koppelen aan het profiel van verzoeker. Bijgevolg schendt verweerder niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel maar ook de materiële motiveringsplicht.

5. Zoals opgedragen door de Raad, heeft verweerder enkele nieuwe documenten aan het administratief dossier toegevoegd sinds het arrest van de Raad van 21 februari 2017:

- COI Focus van verweerder, "Situatie bij terugkeer van Tamils", 22 mei 2019. Zoals blijkt uit de titel, behandelt deze bron niet de functionering of de praktijken van de LTTE tijdens de burgeroorlog.

- Wikipedia, "Velayuthapillai Baheerathakumar, commonly known by the nom de guerre Theepan, a leading member of the Liberation Tigers of", 11 mei 2003, afgeprint door verweerder op 25 februari 2019, hetgeen enkel een foto toont. De Raad oordeelde in zijn arrest van 21 februari 2017 inzake verzoeker dat "kranten en Wikipedia, wat bezwaarlijk kritische bronnen zijn".

- Verweerder en CEDOCA, "COI Case, SLA2018-003", 19 april 2018. CEDOCA zou een onderzoek gevoerd hebben naar het bestaan van de "Special Motorbike Brigade" van LTTE en de activiteiten van deze brigade. Hoewel het korte rapport van 3 bladzijden aanvangt met te stellen dat zij diverse databanken hebben gecontacteerd, blijkt uit de inhoud dat CEDOCA slechts enkele bronnen heeft geconsulteerd.

Ten eerste, publiceerde TamilNet een artikel over de brigade. De andere websites waar verweerder naar verwijst, hebben telkens het originele artikel van TamilNet gepubliceerd. Volgens de Raad is niet achterhaalbaar of deze informatie objectief is.

Ten tweede, schreef een COI-expert van het Britse UK Home Office een e-mail aan CEDOCA:

"I have looked into the LTTE Motorbike Brigade, I had not heard of it before. I think it's one of those topics that would have been reported on at that time if there was anything newsworthy they did."

Ten derde, heeft CEDOCA via e-mail enkele vragen gesteld aan een Sri Lankaans onderzoeksjournalist. De objectiviteit en neutraliteit van deze man kan in twijfel getrokken worden. Aangezien hij zelf van Sri Lanka is, is de kans reëel dat hij partij kiest voor ofwel LTTE ofwel Sri Lankaanse overheidsinstellingen. Hij schrijft onder andere het volgende:

"I am sure that all of this wing members very danger to national security"

"I do not know this Tigers division members [lees: Special Motorbike Brigade] has committed any war crimes but generally this unit was almost same like Black Tigers division"

Het is niet duidelijk of deze journalist zich baseert op objectieve informatie. Bovendien staat vast dat hij niet weet of leden van Special Motorbike Brigade misdrijven hebben uitgevoerd tegen burgers.

Ten slotte, besluit CEDOCA dat ze verder geen informatie hebben gevonden over de Special Motorbike Brigade.

In de bestreden beslissing op bladzijde 7, onderneemt verweerder een poging om een link te leggen tussen de informatie en de rol van verzoeker. Echter heeft verweerder zich op bladzijde 7 gebaseerd op bovenstaande informatie, die betwifelbaar objectief is.

Om vervolgens te besluiten dat verzoeker een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, is niet onderbouwd, daar niet uit die 'objectieve informatie' kan afgeleid worden dat zijn eenheid dergelijke ernstige misdrijven begaan heeft.

- Sri Lanka Army Defenders of the Nation, "Two more terrorist 'masters'; Jeyam bumped off", www.armv.lk. Dit artikel gaat niet over de Special Motorbike Brigade, in tegendeel het gaat over het overlijden van twee prominente figuren van de LTTE. Verder geeft deze website geen objectieve informatie weer, zoals gevraagd door de Raad, daar deze website toebehoort aan de overheidsinstellingen van Sri Lanka, die partij waren tijdens de burgeroorlog.

- Wat betreft het artikel van The Island, een Sri Lankaanse krant, "Madhu were the LTTE began its retreat", is het niet duidelijk hoe dit artikel gelinkt kan worden aan verzoeker. Bovendien is het opnieuw

een artikel uit een Sri Lankaanse krant, waarvan de Raad de objectiviteit in twijfel trekt (RvV 21 februari 2017, nr. 182.590, inzake verzoeker).

De andere documenten recent opgenomen in het administratief dossier van verweerder, verwijzen niet naar de Special Motorbike Brigade, waar verzoeker lid van was, zoals:

- University Teachers for Human Rights (Jaffna) (UTHR(J)), "LTTE is no excuse for killing Vanni civilians", 17 april 2009 Sri Lanka, Information Bulletin no. 47;
- University Teachers for Human Rights (Jaffna) (UTHR(J)), "Pawns of an Un-heroic War", 28 oktober 2008 Sri Lanka, Special Report no. 31;
- Human Rights Watch (HRW), "Trapped and mistreated, LTTE abuses against civilians in the Vanni", 15 december 2008;
- "Report of the Secretary-General's panel of experts on accountability in Sri Lanka", 31 maart 2011.

Uit deze informatie, kan niet afgeleid worden dat alle leden van die brigade medeverantwoordelijk zijn en bewust hebben bijgedragen aan misdaden tegen de menselijkheid en/of oorlogsmisdaden.

Verweerder concludeert bijgevolg onterecht dat op basis van objectieve en betrouwbare informatie die toegevoegd werd aan het asiëldossier van verzoeker, er ernstige aanwijzingen zijn om aan te nemen dat verzoeker omwille van zijn concrete betrokkenheid bij de Special Motorbike Brigade medeverantwoordelijk is en bewust heeft bijgedragen aan misdaden tegen de menselijkheid en/of oorlogsmisdaden."

Voorts gaat de verzoekende partij in op de uitsluitingsgrond die in de bestreden beslissing wordt gehanteerd. Zij stelt dienaangaande als volgt in haar verzoekschrift:

"Volgens verweerder minimaliseert verzoeker zijn rol binnen LTTE. Verweerder is tegenstrijdig: hij verklaart dat de verklaringen van verzoeker Voldoende gedetailleerd en omstandig zijn" (bestreden beslissing, p. 2), terwijl hij op de volgende bladzijde beweert dat verzoeker verschillende ontwijkende en vage antwoorden heeft gegeven. Verzoeker heeft zijn ware rol en taken niet verzwegen.

Het is nuttig te herhalen dat op basis van één foto, verweerder in de bestreden beslissing een rol en vooral activiteiten toekent aan verzoeker, die hij nooit heeft gehad of nooit heeft uitgevoerd. Verzoeker brengt nogmaals in herinnering dat deze foto, die hij zelf heeft ingediend, werd genomen tijdens een ceremonie tijdens het vredesbestand. Inzake dit punt, heeft verzoeker nooit tegenstrijdige verklaringen afgelegd.

Gelet op het feit dat verzoeker geboren en getogen is in Kilinochchi, is hij heel zijn jeugd omringd geweest door leden van LTTE, die dezelfde taal spreken alsook dezelfde etnische origine delen (RvV 4 maart 2014, nr. 120.077, uitgesloten door verweerder en erkend als vluchteling door de Raad). Van jongs af aan, hoorde hij hun vele verhalen en hun motivatie voor onafhankelijkheid. Hij werd geconfronteerd met geweld en onrecht ten opzichte van Tamils, die op brutale wijze gedood werden. Als kind geraakte hij ervan overtuigd dat LTTE het beste voorhad met de Tamils, met de regio waar ze woonden. Dit valt niet te verbazen nu vaststaat dat LTTE rond die periode er een de facto staat leidde met eigen politie, gevangenis, rechtbanken, eigen immigratiedienst, banken en sociale diensten ("Report on the Secretary-General's Panel of Experts on Accountability in Sri Lanka", 31 maart 2011, p. 9, nr. 33). Verzoeker heeft niet anders gekend.

De Raad oordeelde dat (RvV 4 maart 2014, nr. 120.077):

"De beoordeling van personen die wonen en werken in een sfergebied en regio die onder het bewind viel van het LTTE is complex, alsook de kwalificatie van hun daden als oorlogscollaboratie, zeker wanneer deze strijd 27 jaar heeft geduurd."

Toen verzoeker lid werd van LTTE, tijdens het vredesbestand, wist hij niet dat zij in staat waren tot dergelijke gruwelijke daden. Hoewel hij een basistraining gevolgd heeft en vervolgens lid werd van de Special Motorbike Brigade, is verzoeker nooit uitgestuurd geweest om een zelfmoordaanval te plegen. Hij hield zich bezig met logistieke taken, vooral met het vervoeren van gewonden. Verzoeker maakte geenszins deel uit van het ideologische en of structureel kader van LTTE. Hij heeft nooit deelgenomen aan acties tegen burgers of burgerdoelwitten.

Het panel van deskundigen deed niet alleen onderzoek naar misdaden uitgevoerd door LTTE maar ook door de overheid van Sri Lanka ("Report on the Secretary-General's Panel of Experts on Accountability in Sri Lanka", 31 maart 2011, p. i en iii). Ze achten de volgende beschuldigingen van LTTE geloofwaardig (p. iv):

"(i) using civilians as a human buffer; (ii) killing civilians attempting to flee LTTE control; (iii) using military equipment in the proximity of civilians; (iv) forced recruitment of children; (v) forced labour; and (vi) killing of civilians through suicide attacks."

(i) gebruik van burgers als menselijke buffer en (v) dwangarbeid

Volgens onder andere het rapport "Report on the Secretary-General's Panel of Experts on Accountability in Sri Lanka", 31 maart 2011, p. iii, en zoals weergegeven door verweerder op bladzijde 8, werden burgers op het einde van de oorlog gedwongen om loopgraven te graven en andere opstelling om LTTE

te verdedigen. Het feit dat verzoeker verklaart dat burgers niet gedwongen werden hieraan mee te werken, toont enerzijds aan dat hij zelf nooit anderen gedwongen heeft dit te doen en anderzijds blijkt hieruit dat verzoeker geen verantwoordelijke functie had binnen LTTE.

(ii) Doden van burgers die proberen te ontsnappen aan de controle van LTTE

Verweerder verwijt verzoeker dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich op een of andere manier zou hebben verzet of zich heeft proberen te onttrekken (bestreden beslissing p. 8).

"Report on the Secretary-General's Panel of Experts on Accountability in Sri Lanka", 31 maart 2011, p. iii, rapporteert over 'point-black shooting' door LTTE van mensen die probeerden te ontsnappen.

Eveneens tijdens de oorlog was het vrijwel onmogelijk om te ontsnappen (p. 9 van het bovenstaande rapport):

"Its elusive leader, Velupillai Prabhakaran, demanded absolute loyalty and sacrifice and cultivated a cult-like following. Internal dissent was not tolerated; those suspected of working or cooperating with the Government were labelled traitors and often killed. LTTE violence directed against Tamils caused deep fear and suspicion within the Tamil community."

Human Rights Watch (HRW), "Trapped and mistreated, LTTE abuses against civilians in the Vanni", 15 december 2008, p. 2, vangt zijn rapport aan met te stellen dat honderdduizenden etnische Tamil burgers vastzaten: "We are fighting for the people, but the people have to stay with us."

Het is met andere woorden terecht dat verzoeker zich heel bewust was van het feit dat hij niet kon ontsnappen, zoals verklaard tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS 26/02/2019, p. 10) en zoals geciteerd in de bestreden beslissing op bladzijde 8. Het is opmerkenswaardig dat verzoeker eerder een poging ondernam om niet meer voor LTTE te werken, door te huwen maar LTTE verplichtte verzoeker om mee te gaan strijden (bestreden beslissing, p. 2).

Verweerder stelt vervolgens op bladzijde 9 van de bestreden beslissing dat "nergens blijkt ook dat er voor u een onmiddellijke bedreiging was indien u hen niet gehoorzaamde". Deze zin staat volledig haaks op de inhoud van het rapport van deskundigen, zoals hierboven uiteengezet. Eveneens beweert verweerder dat verzoeker slechts gevlucht is toen het leger hen volledig omsingeld had en hij geen andere keuze meer had.

Verzoeker heeft gewacht op het 'juiste moment' om te ontsnappen. Hij wou zijn kind, zijn echtgenote en zichzelf niet in nog meer gevaar brengen. Doordat verzoeker een berekende keuze maakte, wordt onterecht door verweerder afgeleid dat verzoeker volledig achter al de activiteiten van de LTTE stond.

(iii) gebruik van militaire uitrusting in de nabijheid van burgers

Alle leden van LTTE werden verplicht altijd een wapen te dragen. Verzoeker heeft vele malen verklaard dat hij nooit militaire uitrusting gebruikt heeft in de nabijheid van burgers. Hij stond in voor de logistieke taken maar hij heeft niet actief meegevochten.

(iv) gedwongen rekrutering van kinderen

Uit geen enkel document in het administratief dossier blijkt dat de eenheid Special Motorbike Brigade, zich bezig hield met de gedwongen rekrutering van kinderen, noch met het mishandelen van de ouders indien ze hun kind niet vrijwillig lieten vechten. Bij gebrek aan verantwoordelijkheid, heeft verzoeker hieromtrent geen beslissing gemaakt, noch hiertoe bijgedragen.

(vi) doden van burgers door zelfmoordaanslagen

Verzoeker heeft nooit een zelfmoordaanslag gepleegd. Indien het tegengestelde waar zou zijn, zou hij hier vandaag niet geweest zijn. Tijdens de verschillende persoonlijke onderhouds, heeft hij telkens verklaard dat hij instond voor logistieke taken, dat zijn hoofdtaak eruit bestond gewonden te vervoeren naar het ziekenhuis.

Conclusie

Hoewel hierboven beschreven staan aan welke misdrijven LTTE zich schuldig maakt, is geenszins op precieze wijze bepaald door verweerder welke misdrijven verzoeker persoonlijk zou hebben gepleegd, hetgeen nochtans diens verplichting is (RvV 4 maart 2014, nr. 120.077). Zoals in het voorgaand arrest zijn alleen verschillende schendingen geciteerd die het LTTE en niet verzoeker zou hebben gepleegd.

Verder stelt de Raad (RvV 4 maart 2014, nr. 120.077):

"Verder stelt verzoeker dat het eenvoudige behoren bij het LTTE niet voldoende is om hem van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten. Het CGVS heeft de bewijslast. De tegenpartij heeft absoluut niet bewezen dat verzoeker persoonlijk dergelijke misdaden heeft begaan of getuige is geweest."

"3.7.4. Echter indien verzoeker door de lijken en gewonden die hij zag en diende te transporteren, getuige is geweest van de gevolgen van de oorlogvoering en of van misdaden tegen de menselijkheid, dan kan hieruit geenszins blijken dat verzoeker aan deze misdaden zou hebben meegewerkt of deze anderszins gefaciliteerd hebben."

Zoals andere leden van LTTE reeds stelden, had ook verzoeker slechts één optie, namelijk absolute medewerking verlenen om te overleven binnen het LTTE (RvV 3 december 2013, nr. 115.005; RvV 4 maart 2014, nr. 120.077). "Dit gerechtvaardigd streven naar zelfbehoud had evenwel een pervers effect

nu zijn goede resultaten tijdens trainingen ertoe leidde dat aan verzoeker bepaalde gunstiger posities werden aangeboden die hij niet ongestraft kon weigeren." (RvV 3 december 2013, nr. 115.005).

De Raad oordeelde eerder dat verzoeker een materiële bijdrage moet geleverd hebben, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd (RvV 20 december 2019, nr. 230.683). In casu, is dit niet het geval, noch is dit bewezen.

In een ander arrest, stelt de Raad dat lidmaatschap van of activiteiten voor LTTE an sich niet volstaan om te concluderen tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus (RvV 4 maart 2014, nr. 120.077):

"Immers het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft op 9 november 2010 een arrest gewezen over de uitleg van artikel 12, tweede lid van de Kwalificatierichtlijn (C- 57/09 en C- 101/09, LJN: B05518). De uitsluitingsgronden die zijn opgenomen in artikel 12, tweede lid van de Kwalificatierichtlijn komen overeen met artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag en zijn omgezet in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Het Hof (Grote kamer) besluit "Artikel 12, lid 2, sub b en c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat - het feit dat een persoon heeft behoord tot een organisatie die wegens haar betrokkenheid bij terroristische daden op de in de bijlage bij gemeenschappelijk standpunt 2001/931/GVBV van de Raad van 27 december 2001 betreffende de toepassing van specifieke maatregelen ter bestrijding van het terrorisme opgenomen lijst is geplaatst, en de gewapende strijd van deze organisatie actief heeft gesteund, niet automatisch een ernstige reden is om aan te nemen dat deze persoon een „ernstig, niet-politiek misdrijf" heeft begaan of zich schuldig heeft gemaakt aan „handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties"; - in een dergelijke context slechts kan worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een persoon een dergelijk misdrijf heeft begaan of zich schuldig heeft gemaakt aan dergelijke handelingen, na een beoordeling van de specifieke feiten van het concrete geval om uit te maken of door de betrokken organisatie gestelde handelingen voldoen aan de in die bepalingen gestelde voorwaarden en of, gelet op het door artikel 12, lid 2, geëiste bewijsniveau, de betrokken persoon individueel verantwoordelijk kan worden gesteld voor die daden" (zie eveneens RvV 3 december 2013, nr. 115.005).

Op bladzijde 6 van de bestreden beslissing geeft verweerder toe dat hij zich baseert op een vermoeden: "Gelet op uw verklaringen over wat u wel deed en gelet op de beschikbare informatie bestaat een sterk vermoeden dat u door uw handelen medewerking heeft verleend of bijstand hebt geboden en derhalve medeverantwoordelijk bent aan oorlogsmisdrijven en/of mensenrechtenschendingen. "

Uitsluitend op basis van verzoekers' verklaringen en een vermoeden kan niet besloten worden tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Doordat verweerder er niet in slaagt de bijdrage van verzoeker aan misdrijven te onderbouwen, doch tot uitsluiting te beslissen, schendt verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht (RvV 20 december 2019, nr. 230.683).

Bijgevolg is verzoeker een vluchteling, die niet uitgesloten kan worden van de vluchtelingenstatus."

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de beslissing tot de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar echtgenote en dochter (stuk 2).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. Op 8 december 2013 dient de verzoekende partij een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 28 juni 2016 nam de commissaris-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 21 februari 2017 met nummer 182 590 vernietigt de Raad de beslissing van 28 juni 2016. In voormeld arrest, dat met gezag van gewijsde is bekleed, heeft de Raad geoordeeld dat de verzoekende partij genoegzaam haar identiteit, etnische herkomst en nationaliteit heeft gestaafd. Evenmin wordt het lidmaatschap van de verzoekende partij van de Motor Uunthuruli Padayani (hierna: de Special Motorbike Brigade) binnen de LTTE betwist. Ook verzoekers deelname aan de burgeroorlog als soldaat bij de LTTE Special Motorbike Brigade staat niet langer ter discussie. De Raad oordeelde dat de informatie die ten tijde van voormeld arrest was opgenomen in het administratief dossier onvoldoende informatie bevatte over de specifieke taken en activiteiten van de Special Motorbike Brigade. Voorts gaf de Raad aan dat er informatie ontbrak over de plaatsen die verzoekende partij specifiek opsomt waar zij op het einde van de oorlog werd ingezet en de veldslagen waaraan verzoeker deelnam. De Raad achtte objectieve informatie over voormelde elementen essentieel in het onderzoek op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet.

5.2. In de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij opnieuw overeenkomstig artikel 1, F, (a) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat zij bewust heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk is voor ernstige, niet-politieke misdrijven. In de bestreden beslissing concludeert de verwerende partij op basis van de verklaringen van de verzoekende partij en op basis van objectieve en betrouwbare informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier dat er ernstige aanwijzingen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij omwille van haar concrete betrokkenheid bij de Special Motorbike Brigade, een afdeling van elitestrijders van het 'Ratha regiment' (Ratha Vaankappu padayani), medeverantwoordelijk is voor en bewust heeft bijgedragen aan misdaden tegen de menselijkheid en/of oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikel 7 en 8 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998 en dat er geen enkele omstandigheid haar van haar individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Om dezelfde redenen wordt de verzoekende partij op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

5.3. Het lidmaatschap van de verzoekende partij van de Special Motorbike Brigade binnen de LTTE en haar deelname aan de burgeroorlog als soldaat bij de LTTE Special Motorbike Brigade staan niet ter discussie. Aldus dient te worden nagegaan of - zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing concludeerde – de verzoekende partij, gezien haar lidmaatschap en haar deelname aan de burgeroorlog als soldaat bij de LTTE Special Motorbike Brigade, valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (a) van het Vluchtelingenverdrag.

Volgens de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka van 21 december 2012, kan in de context van de burgeroorlog die in Sri Lanka woedde tussen 1983 en 2009 gezien de misdrijven die door beide partijen in het conflict zijn gepleegd, voor bepaalde profielen een onderzoek naar de toepasselijkheid van de uitsluitingsclausules in het Vluchtelingenverdrag noodzakelijk zijn.

5.4. Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is van ook toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.

Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van de vluchtelingenstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

Luidens artikel 1, F, (a) van het Vluchtelingenverdrag zijn de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing op personen van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben begaan.

Artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag dient te worden verstaan: “(...) (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.” Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder “aanval gericht tegen een burgerbevolking” wordt verstaan: “een wijze van optreden die het meermalen plegen van in het eerste punt bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking met zich brengt ter uitvoering of met het oog op de voortzetting van het beleid van een Staat of ter organisatie tot het plegen van een dergelijke aanval”.

Verder wordt de burgeroorlog in Sri Lanka in de bestreden beslissing beschouwd als een niet-internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 8, § 2, c) en e) van het Statuut van Rome. In de context van een niet-internationaal gewapend conflict worden oorlogsmisdaden gedefinieerd als ernstige schendingen van gemeenschappelijk artikel 3 van de Verdragen van Genève van 1949 en andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn binnen het gevestigde kader van het internationaal recht. Artikel 8, § 2, c) van het Statuut van Rome, waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, vermeldt in dit verband onder meer “2. Voor de toepassing van dit Statuut wordt verstaan onder oorlogsmisdaden:

[...]”.

(c) In geval van een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is, ernstige schendingen van artikel 3 van ieder van de vier Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, te weten een van de volgende handelingen begaan tegen personen die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden, waaronder leden van strijdkrachten die hun wapens hebben neergelegd en degenen die buiten gevecht zijn gesteld door ziekte, verwondingen, gevangenschap of andere oorzaken :

(i) geweldpleging gericht op het leven en de lichamelijke integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminking, wrede behandeling en marteling;

(ii) aantasting van de persoonlijke waardigheid, inzonderheid vernederende en onterende behandeling;

(iii) het nemen van gijzelaars;

(iv) het uitspreken van vonnissen en ten uitvoer leggen van executies zonder voorafgaand vonnis uitgesproken door een op regelmatige wijze samengesteld gerecht dat alle gerechtelijke waarborgen biedt die algemeen als onmisbaar worden erkend.”

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de verzoekende partij inzake misdrijven tegen de menselijkheid de kwalificatie “(k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt” en wat betreft oorlogsmisdrijven “(i) geweldpleging gericht op het leven en de lichamelijke integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminking, wrede behandeling en marteling” toepasselijk geacht.

De gehanteerde bewijsstandaard zoals aangegeven in artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag is daarbij “ernstige redenen om te veronderstellen” dat de verzoekende partij de uitsluitbare handelingen heeft gesteld of daartoe een wezenlijke bijdrage heeft geleverd. Dit impliceert niet dat de schuld van de betrokkene in strafrechtelijke zin moet komen vast te staan noch dat een veroordeling van de verzoekende partij omwille van de haar verweten handelingen vereist is.

Artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag is niet alleen van toepassing op personen die zelf een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben gepleegd maar ook op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen hieraan. Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid hebben, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen of nalaten het misdrijf vergemakkelijkt (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1, F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, randnummer 18). Om te kunnen vaststellen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt of heeft bijgedragen aan een misdrijf tegen de menselijkheid, *in casu* “andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt” en aan een oorlogsmisdrijf, *in casu* geweldpleging gericht op het leven en de lichamelijke integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminking, wrede behandeling en marteling, moeten twee criteria vervuld zijn. Er moet een uitsluitbare misdaad of handeling begaan zijn (*actus reus*) en de betrokken persoon moet de intentie gehad hebben om deze misdaad te plegen of er toe bij te dragen (*mens rea*).

Om tot de toepassing van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te besluiten, wordt rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie. De individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene dient te worden beoordeeld in het licht van zowel objectieve als subjectieve criteria.

De Raad wijst er ook op dat, waar uitsluitingsclausules worden toegepast op personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben, sommige daden zo ernstig zijn dat de pleger ervan internationale bescherming onwaardig is en aldus van de vluchtelingenbescherming dient te worden uitgesloten. Indien internationale bescherming een vangnet is voor personen die geen nationale bescherming kunnen of willen krijgen, dan dient terzelfdertijd deze internationale bescherming gevrijwaard te blijven van misbruik door personen die zelf verantwoordelijk zijn voor het opzetten, deelnemen of uitvoeren van daden in de zin van artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van de toepassing van artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet dient daarbij met de grootste omzichtigheid te gebeuren nu beslist wordt dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een verzoeker om internationale bescherming persoonlijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor het plegen van ernstige mensenrechtenschendingen zoals opgesomd in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag waarnaar de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verwijzen. Deze beoordeling is niet vrijblijvend maar wordt opgelegd door de Vreemdelingenwet met verwijzing naar het internationaal recht, met name het Verdrag van Genève en de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven. Het doel hiervan is niet enkel te verhinderen dat straffeloosheid kan worden verkregen door naar een ander land te vluchten, maar centraal staat evenzeer het respect voor de waardigheid van de slachtoffers en de erkenning van hun lijden.

Gelet op de zware gevolgen die de toepassing van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag met zich meedraagt, dient deze bepaling op restrictieve wijze te worden geïnterpreteerd. Inzonderheid met betrekking tot de vaststelling en de kwalificatie van de feiten dient de uitsluitingsclausule met de grootste omzichtigheid en op beperkende wijze te worden toegepast. Zij kan er immers toe leiden dat feiten worden vastgesteld en als misdrijven worden gekwalificeerd buiten de tussenkomst van de strafrechter en zonder nadere wetsbepaling (RvS 29 juli 1998, nr. 75.484).

5.5. In navolging van 's Raads arrest van 21 februari 2017 heeft de verwerende partij bijkomende informatie aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', stukken 14-24) toegevoegd. De verzoekende partij werd eveneens opnieuw gehoord.

5.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij verwijt niet te voldoen aan de medewerkingsplicht die op haar rust om volledig inzicht te bieden op haar achtergrond en vluchtmotieven. De commissaris-generaal is van mening dat de verzoekende partij op bepaalde punten haar eigen rol binnen de Special Motorbike Brigade van de LTTE heeft trachten te minimaliseren. Ook in de beslissing van 28 juni 2016, die door de Raad vernietigd werd, argumenteerde

de commissaris-generaal dat de verzoekende partij niet voldeed aan de medewerkingsplicht die op haar rust om volledig inzicht te bieden op haar achtergrond en vluchtmotieven.

Krachtens artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De elementen omvatten *“de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”* De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU, zoals hoger reeds aangegeven.

Hoger werd ook reeds aangegeven dat het Hof van justitie in de door artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen onderscheidt. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming.

In zoverre verwerende partij de op verzoeker rustende verplichting krachtens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet om alle elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk in te dienen en hierbij zijn volle medewerking te verlenen, onder verwijzing naar Europese richtlijnen en rechtspraak interpreteert als een verplichting om *“zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie”* te geven *“over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas”*, kan de verzoekende partij *in casu* niet verweten worden dat zij niet zou hebben voldaan aan deze verplichting. De Raad stelt integendeel vast dat de verzoekende partij in haar huidig verzoek om internationale bescherming gedetailleerde verklaringen aflegt over haar activiteiten binnen de Special Motorbike Brigade van de LTTE, dat zij ter staving een aantal documenten neerlegt en verder ook spreekt over haar engagement voor de LTTE.

De vraag of zij in haar verklaringen al dan niet haar rol binnen de Special Motorbike Brigade van de LTTE minimaliseert of hierover ontwijkende antwoorden geeft is een onderdeel van de tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook de uitsluitingsgronden in artikel 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Deze fase behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties.

5.7. Bij arrest van 21 februari 2017 met nummer 182 590 heeft de Raad toen geoordeeld dat: *“2.11. Gelet op de toegevoegde landeninformatie, in het bijzonder de “COI Focus SRI LANKA, Terugkeer naar Sri Lanka” van 6 oktober 2015 kan aldus, met de commissaris-generaal, het bestaan in verzoekers hoofde van een terechte vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.*

2.12. De commissaris-generaal motiveert voorts dat UNHCR in zijn richtlijnen van 21 december 2012 (toegevoegd aan het administratief dossier) stelt “dat asielaanvragen van personen die verdacht worden van banden met het LTTE, in het bijzonder voormalige kaderleden, ongeacht of zij betrokken waren bij militaire operaties, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de asielaanvraag, moeten onderzocht worden op mogelijke uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Een bijzondere aandacht moet volgens UNHCR hierbij worden besteed aan voormalige strijders van het LTTE. Het UNHCR stelt hierbij dat mogelijke uitsluiting op grond van het begaan van oorlogsmisdrijven en ernstige mensenrechtenschendingen, overeenkomstig artikel 1 F (a) van de Vluchtelingenconventie, van bijzonder belang is in de Sri Lankaanse context.”

2.13. De commissaris-generaal wijst erop dat “De Raad van de Europese Unie besliste op 29 mei 2006 om het LTTE als een terroristische organisatie te beschouwen”. De Raad stelt vast dat deze beslissing de burgeroorlog in Sri Lanka genuanceerder voorstelt dan de bestreden beslissing. Immers in het door

de commissaris-generaal aangehaalde Besluit 2006/379/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 mei 2006 tot uitvoering van artikel 2, lid 3, van Verordening (EG) nr. 2580/2001 inzake specifieke beperkende maatregelen tegen bepaalde personen en entiteiten met het oog op de strijd tegen het terrorisme, om het LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam – Bevrijdingstijgers van Tamil Eelam) formeel in te schrijven op de lijst van terroristische organisaties, worden eveneens de Sri Lankaanse autoriteiten opgeroepen de cultuur van straffeloosheid en de gewelddaden in de door de regering gecontroleerde gebieden tegen te gaan. Voorts wordt aangegeven dat de opleving van het geweld niet enkel het werk is van het LTTE maar ook van de Sri Lankaanse autoriteiten. Ten slotte wordt “met bezorgdheid nota genomen van het toenemend aantal buitengerechtelijke executies” in het gebied onder de controle van de Sri Lankaanse overheid. Deze bevindingen kunnen ook blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier onder meer uit het “Raport of the secretary-general’s panel of experts on accountability in Sri Lanka, 31 March 2011”, de toegevoegde “SRB Sri Lanka, militaire nederlaag LTTE” en “Risico bij terugkeer, 6 oktober 2015”, de stukken, rapporteringen uit de pers en meerdere publicaties inzake Sri Lanka, en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka van 21 december 2012” die nog een lijst met specifieke oorlogsmisdaden vermelden.

2.14. De bestreden beslissing stelt: “Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt tevens dat de Motor Uunthuruli Padayani (of Special Motorbike Brigade), waarvan u deel uitmaakte, een speciale eenheid van elitesoldaten binnen de LTTE was die speciaal getraind werd om terroristische zelfmoordoperaties uit te voeren.” Waar de commissaris-generaal nog stelt dat verzoeker dit “nota bene beaamde tijdens uw opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal” kan uit de lezing van dit gehoor blijken dat verzoeker uiterst verward was en verstrikt raakte in zijn verklaringen in een poging om zijn rol de LTTE te verdoezelen. Indien verzoeker en niet het CGVS hiervoor verantwoordelijk is, dan nog moeten zijn aanhoudende bevestigingen van de door de dossierbehandelaar aangebrachte feiten om ze daarna bij confrontatie met tegenstrijdigheden te ontkennen of te wijzigen, met enige voorzichtigheid worden benaderd. De Raad meent dan ook dat objectieve informatie over deze speciale eenheid in casu essentieel is.

2.15. Waar de bestreden beslissing stelt dat deze bovenvermelde “informatie is toegevoegd aan het administratieve dossier” kan de Raad slechts vaststellen dat over de Motor Uunthuruli Padayani ofwel een veelvoud van dezelfde informatie is toegevoegd (met name stukken 5 en 6 in de landeninformatiemap met 25 pagina’s foto’s genomen tijdens een defilé van deze brigade over de handigheid met /kunsten op hun motors) dat enkel het bestaan bevestigt van deze eenheid maar geen nadere informatie geeft over hun werkwijze en taken. Voorts betreft de informatie de LTTE in het algemeen, onder meer uit kranten en Wikipedia (stukken 7 en 11), wat bezwaarlijk kritische bronnen zijn, over de “Black Tigers” dat een ander LTTE bataljon betreft (Wikipedia). Indien de bestreden beslissing lijkt te stellen dat de Motor Uunthuruli Padayani eenzelfde werkwijze aanhield dan is dit strijdig met de conclusies dat de Motor Uunthuruli Padayani speciaal getraind werd om terroristische zelfmoordoperaties uit te voeren tenzij hiermee zou bedoeld worden dat deze zelfmoordacties tegen het leger gericht zijn. Het komt immers voor dat elitesoldaten zolang mogelijk in leven moeten gehouden worden of ingezet worden in high profile militaire operaties. Het stuk bijgevoegd over zelfmoordaanslagen gevoerd door de LTTE vangt aan met een waarschuwing van de editor dat “90% van de burgerlijke slachtoffers aan de overheid toe te schrijven zijn”, de informatie afkomstig is van “de meest anti-LTTE groep”. Waar in het CGVS-gehoor gesteld werd dat “Onze contactpersoon bevestigt dat de foto die u neerlegt van Uthuruli Padayanis is en dat die getraind zijn om terroristische zelfmoordoperaties uit te voeren?” wordt deze informatie evenmin bij het administratief dossier gevoegd (CGVS-gehoor 9 februari 2016). Voorts ontbreekt informatie over de plaatsen die verzoeker specifiek opsomt waar hij op het einde van de oorlog werd ingezet – Yakacchi, Muhamalai en Nethaliyanu “valt onder Viswamadhu, daar stond ik ook in de frontlinie” (CGVS-gehoor 9 februari 2016) – en de naderhand opgesomde veldslagen waaraan verzoeker deelnam. Ten slotte stelt de Raad vast dat de bewoordingen in de analyse van “satp.org” bezwaarlijk neutraal voorkomt. Indien de commissaris-generaal echter meent dat deze informatie toch nuttig en bruikbaar is, dient deze informatiebron minstens toegelicht te worden nu de Raad hiertoe geen onderzoeksbevoegdheid heeft.

2.16. Steunend op artikel 39/2, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “de bestreden beslissing vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen”. Gelet op de vaststelling dat waar de bestreden beslissing in wezen stelt dat de Motor Uunthuruli

Padayani een terroristische eenheid was binnen het LTTE-leger, het administratief dossier geen nuttige informatie over dit bataljon bevat. Voorts steunt de bestreden beslissing op informatie die ofwel niet in het administratief dossier werden opgenomen ofwel waarvan de aard, de oorsprong en de objectiviteit niet is te achterhalen of kan komen vast te staan (zie boven) of nog op analyses die gedateerd zijn (stuk 7).

De Raad is dan ook van oordeel dat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat hij niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zodat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, 2° moet worden vernietigd.”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de Raad oordeelde dat de informatie die ten tijde van dit arrest was opgenomen in het administratief dossier onvoldoende informatie bevatte over de specifieke taken en activiteiten van de Special Motorbike Brigade en over de plaatsen die de verzoekende partij specifiek opsomt waar zij op het einde van de oorlog werd ingezet.

5.8. De COI Case SLA2018-003 van 19 april 2018 (map 'Landeninformatie', stuk 17) bevat de meest specifieke informatie met betrekking tot de Special Motorbike Brigade. De studiedienst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, Cedoca, heeft immers specifiek met betrekking tot deze brigade informatie trachten te verzamelen. Een lezing van genoemde COI Case leert echter dat weinig concrete informatie kon worden teruggevonden over de specifieke taken en activiteiten van de Special Motorbike Brigade binnen de LTTE. Ter terechtzitting verklaart de verwerende partij dat in deze stand van zaken niet meer bijkomende informatie over de Brigade kan worden teruggevonden.

De voormelde COI Case geeft een artikel van TamilNet weer dat op 20 februari 2004 gepubliceerd werd. Dit artikel werd daarna ook door verscheidene andere websites (gedeeltelijk) overgenomen. Hierover stelt de COI Case als volgt: *“Het artikel geeft aan dat ergens in een niet nader bepaalde locatie in Vanni een zekere Pirapaharan, deel nam aan de oprichtingsceremonie van de Special Motorbike Brigade die haar “speciale” training voltooide. In het artikel wordt een zekere Maniarasan als leiding van de Motorbike Brigade aangegeven. Het artikel geeft ook een aantal foto’s weer waarop leden van deze brigade te zien zijn. Uit de foto’s bij het artikel blijkt dat het uniform van de leden verticale zwarte en groene strepen vertoont.”* Tevens blijkt uit de COI Case dat Cedoca twee personen geraadpleegd heeft die als experts inzake de situatie van de LTTE in Sri Lanka worden aangemerkt. De eerste contactpersoon betreft een expert van het Britse UK Home Office. Deze persoon antwoordde in een e-mail dat hij nooit eerder van de Special Motorbike Brigade had gehoord. Hij zei dat *“I think it’s one of those topics that would have been reported at that time if there was anything newsworthy they did”* (vrije vertaling: ik denk dat dit één van die onderwerpen is waarover in die tijd werd gerapporteerd indien ze iets nieuwswaardig zouden doen). Voorts deelde hij ook mee dat TamilNet als een relatief betrouwbare bron kan worden beschouwd. De tweede contactpersoon is een Sri Lankaanse onderzoeksjournalist. Hij had al gehoord over de “Eerudaka Thaakkuthal Ani” (Two wheels attacking unit of military-Grade Electric Bike for missions) die een afdeling is van het LTTE. Ook verwijst hij naar de “Imran paandian Bike unit (Unthuruli motor Padayani), die je ook de special motorbike brigade zou kunnen noemen. Zij vielen direct onder de “Imran paandian unit”. Zij werden specifiek getraind voor terroristische zelfmoordoperaties. Wanneer gevraagd werd naar de misdrijven die de Special Motorbike Brigade tegen burgers gepleegd zou hebben of naar oorlogsmisdrijven die zij zouden hebben begaan, stelt hij hiervan niet op de hoogte te zijn en verwijst hij naar misdrijven die door de Black Tigers gepleegd werden. Deze Black Tigers zouden gelijkaardig aan de Special Motorbike Brigade zijn. Als zodanig blijkt uit de informatie gegeven door de Sri Lankaanse onderzoeksjournalist niet welke taken en activiteiten de Special Motorbike Brigade zelf had binnen de LTTE. Er wordt enkel verwezen naar gelijkaardige units en groeperingen binnen de LTTE. De COI Case besluit: *“Cedoca heeft binnen het afgesproken tijdsbestek geen verdere informatie gevonden over de “Special Motorbike Brigade” van de LTTE.”*

Op basis van de COI Case kan geconcludeerd worden dat er binnen de LTTE een Special Motorbike Brigade heeft bestaan, waarvan de leden een specifieke training hebben gevolgd. Uit de COI Case blijkt verder dat er geen concrete informatie omtrent de specifieke taken en activiteiten van deze Brigade werden gevonden.

5.9. In navolging van het vernietigingsarrest van 21 februari 2017 voegt de verwerende partij nog andere informatie toe aan het administratief dossier, zoals blijkt uit punt 5.5. De verwerende partij voegt onder andere het Report of the secretary-general’s panel of experts on accountability in Sri Lanka, 31 March 2011, een working paper, J. RICHARDS, “An Institutional History of the Liberation Tigers of Tamil Eelam

(LTTE)", november 2014, Centre on conflict, Development and Peacebuilding (map landeninformatie, stuk 16), verschillende krantenartikelen met betrekking tot het Ratha regiment toegevoegd, een rapport van Human rights Watch van december 2008, UNHCR information bulletin no 47 van april 2009 toe. De informatie die toegevoegd wordt aan het administratief dossier betreft objectieve, relevante en omvattende landeninformatie. Dit artikel heeft geen specifieke betrekking op de unit van de verzoekende partij, maar is van belang omdat het ingaat op de ratha vaankappu regiment waarvan de brigade van de verzoekende partij, volgens haar eigen verklaringen, een onderdeel was. Het ratha vaankappu regiment verzorgde de persoonlijke veiligheid van de leider van het LTTE Prabhakaran. Ook heeft het betrekking op bepaalde plaatsen waar de verzoekende partij op het einde van het conflict ingezet werd.

Op basis van de informatie opgenomen in het rapport van secretary-general van 31 maart 2011 en het working paper, J. RICHARDS stelt de verwerende partij terecht dat: *"Uit objectieve informatie blijkt verder dat tegen september 2008 de militaire capaciteit van de LTTE zwaar verminderd was in vergelijking met voordien. LTTE diende bovendien over te schakelen van haar normale guerrillatactieken op een conventionele oorlogsvoering met frontlinies. In de laatste maanden van de oorlog waren de acties van de LTTE dan ook hoofdzakelijk defensief; de LTTE werd ook qua terrein meer en meer in een hoek gedreven.*

LTTE had minder en minder toegang tot haar voorraden, zeker na de vernieling van de 'drijvende warenhuizen' (bevoorradingschepen), maar had nog stocks van wapens zoals artillerie en mortieren. Deze werden aangewend om zware tegenstand te bieden vanachter de versterkingen en de aarden 'bund'. De Black Tigers bleven ook nog zelfmoordaanslagen uitvoeren (6 in 2007, 13 in 2008 en 12 in 2009), zelfs buiten de conflictzone waarbij ook burgerslachtoffers vielen.

Gedwongen rekrutering werd in deze periode meer en meer toegepast om de geslonken rangen aan te vullen. Van de 1 persoon per gezin regel werd dan ook vaker afgeweken, en vaak werden meerdere personen van 1 gezin, ook jonge kinderen onder de 15, ingelijfd. Burgers werden ook door LTTE gedwongen om mee te werken aan het graven van loopgraven en het bouwen van militaire versterkingen zoals een aarden 'bund' waarbij ze aan extra risico's werden blootgesteld. Cruciaal in de LTTE-tactiek was ook het verhinderen van het laten vertrekken van burgers uit de regio's die onder hun controle stonden, dit omdat ze als buffer konden worden gebruikt tegen het leger. Daarnaast dienden ze als een soort legitimatie van de strijd van de LTTE. Tevens werd LTTE sinds september 2007 strikter in het toestaan dat burgers de LTTE-zone verlieten, en zijn ze zelfs uiteindelijk quasi gestopt met het uitreiken van vertrekpasjes aan burgers, tenzij in uiterst dringende medische gevallen.

In januari 2009 scoorde het SLA enkele cruciale veroveringen, met name de inname van Kilinochchi op 2 januari 2009; op 9 januari 2009 de Elephant Pass en op 25 januari 2009 Mullaitivu, een belangrijke LTTE-basis. LTTE werd opgeroepen de wapens neer te leggen, wat ze echter niet deden. De verovering van Kilinochchi, de administratieve hoofdstad van de LTTE, betekende zowel politiek als psychologisch een ware klap voor de LTTE.

Op 20 januari 2009 verklaarde de overheid een eerste veilige zone voor burgers, een zogenaamde No Fire Zone (NFZ) in de buurt van Puthukudiyyiruppu. De coördinaten van de zone werden doorgegeven aan alle strijdende partijen. De LTTE aanvaardde de NFZ niet als bindend. Er vonden verschillende aanvallen en bombardementen plaats op en binnen de NFZ, zowel door SLA als door de LTTE. Een kort staakt-het-vuren begin februari 2009 door het leger afgekondigd werd door LTTE echter aangewend om een tegenaanval uit te voeren. Tevens verhinderde LTTE in deze periode veel burgers zich naar de NFZ te begeven, onder meer door mensen neer te schieten die probeerden te vluchten. De eerste berichten van dergelijke incidenten raakten bekend in februari 2009. Begin februari werd ook de basis van het Ratha regiment in Visvamadu veroverd voor het Sri Lankaans leger.

Op 12 februari 2009 verklaarde de overheid een tweede NFZ, een strook van 12 km langs de kust bij Mullaitivu waaronder de dorpen Putumattalan e.a. vielen. LTTE begon zich meer en meer in deze NFZ te begeven, meer bepaald in de buurt van Mullivaikal. De LTTE was niet meer mobiel en installeerde verschillende defensieve 'bunds' in de zone als verdediging.

In deze tweede NFZ werden verschillende mensenrechtenschendingen vastgesteld. Zo zijn er betrouwbare berichten dat LTTE burgers verhinderde om het gebied te verlaten en zich over te geven aan het leger; zijn er berichten dat burgers gedwongen werden militaire installaties zoals deze 'bunds' te bouwen; was er een duidelijke toename van gedwongen rekrutering, zelfs van kinderen; werden ouders en verwanten geslagen indien ze weigerden hun kinderen af te staan; en werden burgers die probeerden te ontsnappen zelfs neergeschoten door LTTE-kaders om dit te verhinderen. Ook het SLA bleef intussen zware bombardementen uitvoeren op het gebied.

Tegen begin april 2009, na de slag bij Aananthapuram waarbij verschillende topleiders van de LTTE omkwamen, had de resterende LTTE zich bijna volledig teruggetrokken in de smalle kuststrook. Na deze slag was het LTTE volledig militair verslagen en alleen kleinere groepen vochten nog verder. Het leger bleef zware bombardementen uitvoeren op het gebied, tot ze erin slaagden midden april de NFZ in

twee te splitsen. Ongeveer 130000 burgers bleven echter nog in het zuidelijke deel vastzitten. Rond 8 mei 2009 werd een derde MFZ afgekondigd, in het zuidelijke deel van de tweede NFZ. Uiteindelijk slaagde het SLA erin de hele strook te veroveren en de topleiders van het LTTE te doden en kwam er een einde aan het conflict op 18 mei 2009. Hierbij zijn vele duizenden burgers omgekomen."

5.10. In dit verband wijst de Raad er verder op dat het niet volstaat vast te stellen dat de activiteiten van de verzoekende partij in het verlengde liggen van een organisatie uit de lijst van terroristische organisaties om te concluderen tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus (het Besluit 2006/379/EG van de Raad van de Europese Unie inzake de LTTE). Immers het Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote kamer) (hierna: het Hof) heeft zich op 9 november 2010 over de uitsluitingsgronden die zijn opgenomen in artikel 12, tweede lid van de Kwalificatierichtlijn (C-57/09 en C-101/09, LJN: BO5518) en die de bepalingen overneemt van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag en zijn omgezet in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet als volgt uitgesproken: *"Artikel 12, lid 2, sub b en c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat:*

- het feit dat een persoon heeft behoord tot een organisatie die wegens haar betrokkenheid bij terroristische daden op de in de bijlage bij gemeenschappelijk standpunt 2001/931/GVBV van de Raad van 27 december 2001 betreffende de toepassing van specifieke maatregelen ter bestrijding van het terrorisme opgenomen lijst is geplaatst, en de gewapende strijd van deze organisatie actief heeft gesteund, niet automatisch een ernstige reden is om aan te nemen dat deze persoon een „ernstig, nietpolitiek misdrijf” heeft begaan of zich schuldig heeft gemaakt aan „handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties”;*
- in een dergelijke context slechts kan worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een persoon een dergelijk misdrijf heeft begaan of zich schuldig heeft gemaakt aan dergelijke handelingen, na een beoordeling van de specifieke feiten van het concrete geval om uit te maken of door de betrokken organisatie gestelde handelingen voldoen aan de in die bepalingen gestelde voorwaarden en of, gelet op het door artikel 12, lid 2, geëiste bewijsniveau, de betrokken persoon individueel verantwoordelijk kan worden gesteld voor die daden”*

5.12. Inzake de verklaringen van de verzoekende partij over haar activiteiten als lid van de Special Motorbike Brigade van de LTTE motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing dat deze verklaringen een aantal tegenstrijdigheden bevatten waardoor wordt vermoed dat zij bepaalde elementen verborgen tracht te houden. Voorts verwijst de verwerende partij naar de oorlogsmisdaden die de LTTE in hun strijd tegen de Sri Lankaanse autoriteiten hebben gepleegd en waaromtrent de verzoekende partij zich niet zou hebben verzet.

Zoals hoger reeds werd uiteengezet, heeft de informatie over de strijd tussen de LTTE en de Sri Lankaanse autoriteiten in het algemeen en de misdrijven die hierbij door de LTTE werden gepleegd, niet specifiek betrekking op de taken en de activiteiten van de Special Motorbike Brigade. In het licht hiervan dienen ook de verklaringen van de verzoekende partij zelf over haar activiteiten bij de Special Motorbike Brigade restrictief te worden geïnterpreteerd. Men kan er niet mee volstaan om *a contrario* uit een aantal tegenstrijdigheden het vermoeden af te leiden dat de verzoekende partij wel degelijk (bewust) (mede)verantwoordelijk kan worden gehouden voor het plegen van een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid.

Bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de toepassing van de uitsluitingsclausule op een verzoekende partij die lid was van de LTTE ten tijde van de Sri Lankaanse burgeroorlog is het noodzakelijk een precies beeld te hebben van diens specifieke functies en verantwoordelijkheden binnen de LTTE in het licht van de beschikbare landeninformatie. De verzoekende partij verklaart zelf dat de Special Motorbike Brigade een onderafdeling was van de 'ratha vaakappu' regiment, zie punt 5.14. In het kader van een zorgvuldig onderzoek dient wel rekening te worden gehouden met de landeninformatie die betrekking heeft op de 'ratha vaakappu' regiment.

5.13. Volgens haar verklaringen werd zij rond 2003, toen ze negentien jaar oud was, vrijwillig lid van LTTE (CGVS 26/02/2019 p. 2). De verzoekende partij verklaart dat de LTTE naar haar school kwam met propagandapraatjes. In haar brief vermeldt de advocaat van de verzoekende partij dat de verzoekende partij geïndoctrineerd was door deze organisatie. Echter blijkt dat de verzoekende partij lid van de LTTE geworden is in een periode van vrede, namelijk tijdens de vredesonderhandelingen die afgekondigd werden in 2002 (CGVS 26/02/2019 p. 4). De verzoekende partij verklaart ook dat ze dacht dat LTTE "juist", "correct" was omdat ze de *"buitenwereld nog niet gezien"* had (CGVS 26/02/2019, p.5). Uit

verschillende bronnen blijkt nog dat LTTE van deze periode gebruik maakte om het ledenbestand fors uit te breiden door ook te rekruteren buiten LTTE-gebied en dat vooral de gedwongen rekrutering van minderjarigen een hoge vlucht nam. Ook blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de steun onder de bevolking voor LTTE afkalfde en veel ouders de nood niet zagen hun kinderen toe te laten tot LTTE toe te treden. Op het ogenblik dat de verzoekende partij lid werd van de LTTE liep ze weliswaar nog school, maar was ze geen kind meer. Daarenboven werd ze weliswaar lid in navolging van een propagandabijeenkomst, doch blijkt niet dat er sprake was van dwang. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat niemand anders uit haar familie lid was van LTTE. Nadat de verzoekende partij gedurende een jaar een basistraining gekregen had werd ze geselecteerd voor een training in zware wapens, RPG. Ze werd samen met vier vrienden geselecteerd en vonden dit wel "ok" (CGVS 26/02/2019, p.5). Dit wijst erop dat de verzoekende partij uit eigen beweging besloot toe te treden en niet onder de invloed of druk van familieleden.

Bovendien verklaart de verzoekende partij dat ze pas begin april 2009 beslist heeft om met haar gezin te ontsnappen aan de LTTE. Uit de landeninformatie blijkt dat eind 2008 de militaire capaciteit van LTTE sterk verminderd was ten opzichte van de periode voordien. Begin januari 2009 veroverde het Sri Lankaans leger verschillende cruciale en symbolisch belangrijke LTTE-bolwerken zoals Kilinochchi, de Elephant Pass en kort erna Mullaitivu. Verschillende LTTE-leiders waren intussen omgekomen, ontsnapt of hadden zich al overgegeven. De verzoekende partij geeft zelf ook het voorbeeld van LTTE-strijders die zich onttrokken van hun uniform en wapens en zich mengden onder de burgers, onder andere onder de burgers die geëvacueerd werden met Rode Kruis-schepen (CGVS 26/02/2019 p. 9). De verzoekende partij verklaart dat het niet mogelijk was te ontsnappen, ook al had ze al van LTTE'ers gehoord die wel gevlucht waren (CGVS 26/02/2019 p. 10). Toen de protection officer haar vroeg wat ze vond van de strijders die ontsnapt waren, antwoordde de verzoekende partij dat haar echtgenote haar vroeg waarom zij nog bleven terwijl anderen wegluchtten (CGVS 26/02/2019 p. 10). Haar echtgenoot heeft dit gezegd vooraleer ze uit Mattalan wegluchtten. De verzoekende partij stelt dat ze akkoord was met de verklaring van haar echtgenote. De verzoekende partij zou toen ook nog gezegd hebben dat ze niet meer naar de LTTE zou gaan, maar tegelijk ging ze nog wel. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven dat dit erop wijst dat de verzoekende partij wel geneigd was haar activiteiten voor LTTE verder te zetten. In de bestreden beslissing wordt voorts terecht gesteld dat: *"Uw uitleg voor uw gedrag, 'dat LTTE u toch naar het front zou sturen en dat het dus beter was gewoon de activiteiten voort te zetten', is geen afdoende verschooning. Nergens blijkt ook dat er voor u een onmiddellijke bedreiging was indien u hen niet gehoorzaamde (CGVS 26/02/2019 p. 10)."* Uiteindelijk heeft de verzoekende partij pas beslist om te vluchten begin april, toen het leger hen volledig omsingeld had, en de verzoekende partij geen andere keuze meer had dan te vluchten of mee te strijden met LTTE en een "gewisse dood" tegemoet te gaan.

Op basis van haar verklaringen doorheen de persoonlijke onderhouden kan geconcludeerd worden dat de verzoekende partij uit overtuiging toetrad tot de LTTE en Special Motorbike Brigade. Nergens kan blijken dat zij gedwongen werd om lid te worden of om tot de brigade toe te treden. De verzoekende partij is gedurende zes jaar lid niet enkel lid van de LTTE geweest, maar maakt eveneens deel uit van een speciale gevechtseenheid. Ook tijdens de bijna de gehele eindstrijd bleef ze lid en trouw aan de LTTE, ondanks dat haar echtgenote reeds vroeg om te vluchten. De eindstrijd of Ealam IV duurde van 2006 tot 18 mei 2009. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat ze geen andere keuze had. Echter blijkt uit haar verklaringen niet dat ze enige poging ondernomen heeft om de LTTE te verlaten voor april 2009. Nochtans deden andere soldaten dit wel en was ze hiervan op de hoogte, zoals in de voorgaande alinea reeds aangegeven. Daarenboven is de verzoekende partij haar uniform en wapen blijven dragen tot het ogenblik waarop ze gevlucht is (CGVS 26/02/2019 p. 10). Hierdoor bleef ze als strijder herkenbaar. Door te verwijzen naar de landeninformatie dat het onmogelijk was om van de LTTE te deserteren gaat ze voorbij aan haar eigen verklaringen en opgedane vaststellingen tijdens de burgeroorlog.

De Raad is verder niet blind voor het radicale gedachtengoed van sommige ex-LTTE-leden. Uit het geheel van de gehoorverslagen blijkt niet dat de verzoekende partij als dusdanig afstand doet van haar vroegere engagement voor de LTTE. De Raad kan echter niet anders dan vaststellen dat zij wel de gewapende strijd lijkt af te zweren. Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat verzoekers uitspraken hierover geen relevante informatie opleveren voor de beoordeling van de vraag of er in hoofde van de verzoekende partij ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat zij uitsluitbare handelingen heeft gesteld in de zin van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F, (a) van het Vluchtelingenverdrag.

5.14. De activiteiten van de verzoekende partij binnen de LTTE en binnen de Special Motorbike Brigade kunnen als volgt worden samengevat.

De verzoekende partij verklaart dat ze tijdens het vredesbestand gedurende een jaar training van de LTTE gekregen heeft. Gedurende deze basistraining leerde ze met wapens omgaan, leerde ze rijden en boten te besturen (CGVS 26/2/2019, p.5). Daarna werd de verzoekende partij geselecteerd voor en kreeg ze een training in zware wapens, RPG. Ze leerde ook hoe ze een tank moest aanvallen. Ze werd samen met vier vrienden geselecteerd en vonden dit wel "ok" (CGVS 26/02/2019, p.5). Deze "RPG-training" kreeg ze van de "ratha vaakappu padayani". De verzoekende partij verklaart dat de Special Motorbike Brigade, een nieuwe onderafdeling was van "ratha vaakappu padayani" (CGVS 26/02/2019, p.5). De verzoekende partij erkent ook dat ze trots was dat ze deze Brigade mocht vervoegen. Alhoewel dit niet terug te vinden is in de bijgebrachte landeninformatie, meent de Raad dat er geen elementen zijn om deze verklaringen van de verzoekende partij in twijfel te trekken. De verzoekende partij is immers gedurende zes jaar lid van de LTTE geweest en werd geselecteerd om een specifieke gevechtseenheid te vervoegen. Bijgevolg kan er redelijkerwijze worden verwacht dat ze correct aangeeft tot welke grotere afdeling van het LTTE haar eenheid behoorde.

Voorts blijkt uit haar verklaringen dat, nadat ze de training voltooid had, ze een nieuwe motorfiets gekregen heeft. Uit haar verklaringen blijkt niet dat elk lid van de brigade een motor kreeg. De bromfietsen werden toegekend aan de personen die beter met de brommers konden rijden (CGVS 26/02/2019, p.6). Verder in het persoonlijk onderhoud geeft de verzoekende partij aan dat er geselecteerd werd onder de mensen die er graag bij wilden zijn, goeie prestaties leverden en intelligent waren (CGVS 26/02/2019, p.7). Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt aldus dat niet elkeen geschikt was om deze afdeling te vervoegen. De verzoekende partij herinnert zich niet meer wanneer ze haar training afgerond heeft, doch zou dit in vreedstijd gebeurd zijn (CGVS 26/02/2019, p.6). Op basis van deze verklaringen van de verzoekende partij stelt de verwerende partij terecht dat: *"U blijkt voor de Special Motorbike Brigade geselecteerd te zijn, wat erop wijst dat niet iedereen capabel werd geacht in deze eenheid te dienen. Niet alleen wijst dit op de nodige vereiste fysieke capaciteiten, maar ook op de bijhorende mentale capaciteiten en een sterke motivatie. Dat u derhalve als niet of weinig gemotiveerde kandidaat zou gerekruteerd zijn voor een elite-eenheid die bijzonder gevaarlijke taken zou moeten ondernemen kan aldus niet worden aangenomen. Er kan dan ook worden gesteld dat u vooraleer te worden toegewezen aan dergelijke eenheid uw sporen zal hebben verdiend binnen LTTE, en bewezen zal hebben dat u over de nodige loyaliteit beschikte. Ook tot het Ratha regiment, waaronder uw brigade viel zoals u verklaarde, werden alleen de beste en meest gemotiveerde rekruten toegelaten, zo beweerde u (CGVS 26/02/2019 p. 7). Enkel diegenen die goeie prestaties leverden en heel graag bij de eenheid wilden werden toegelaten. Men kan ervan uitgaan dat dit ook gold voor uw onderverdeling, de Special Motorbike Brigade, en dat u dan ook de taken die vereist waren van de leden uitvoerde."*

De verzoekende partij somt ook de andere afdelingen van "ratha vaakappu" op, evenals hun taken. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij rekenden de andere afdelingen van ratha vaakappu op haar afdeling om een "goeie job" te doen tijdens de gevechten. De verzoekende partij preciseert dat haar brigade de "supply" diende aan te vallen (CGVS 26/02/2019, p.7). De verzoekende partij beschrijft ook hoe een succesvolle aanval van haar brigade diende uitgevoerd te worden (CGVS 26/02/2019, p.7-8). De verzoekende partij geeft aldus het belang van haar afdeling aan voor het welslagen van de militaire acties van het LTTE. Echter, de verzoekende partij stelt dat zij nooit aan dergelijke aanvallen heeft deelgenomen en dat deelnemers aan dergelijke aanvallen niet terugkeerden omdat ze omkwamen (CGVS 26/02/2019, p.8). De verzoekende partij verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud van 26 februari 2019 dat haar taken voor de Special Motorbike Brigade zich beperkten tot logistieke taken, waaronder het aanleveren van wapens en voedsel aan de frontlinies en het vervoeren van gewonden (CGVS 26/02/2019, p. 8). Het is pas verder in het persoonlijk onderhoud van 26 februari 2019 dat de verzoekende partij erkent dat ze ingezet werd bij gevechten, onder andere bij Murukandy, Nethaliaru en bij Muhumalai waarmee ze ook de plaatsen Visvamdu, Puthukundiyruppu en Suganthirapuram (CGVS 26/02/2019, p. 11). Ter terechtzitting van 29 november 2016 had de verzoekende partij ook reeds erkend dat ze meegevochten had. Met betrekking tot de plaatsen alwaar de verzoekende partij gedurende de laatste maanden van het conflict ingezet werd, blijkt het volgende uit de landeninformatie.

In vergelijking met zijn vroegere capaciteit was de LTTE vanaf september 2008 sterk verzwakt (zie punt 5.9). Het exacte aantal strijders was niet gekend, maar het aantal "core fighters" telde waarschijnlijk zo'n 5000 soldaten (landeninformatie, stuk 24, Report of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka, 31 March 2011, p. 18).

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat terwijl het resterende grondgebied van de LTTE rond Mullaitivu en Puthukkudiyiruppu bleef krimpen als gevolg van de verdere opmars van het SLA. De Sri Lankaanse regering heeft een beperkt staakt-het-vuren van 1 tot en met 3 februari 2009 afgekondigd om burgers in staat te stellen het oorlogsgebied te verlaten en over te steken naar gebied dat in handen is van de regering. De LTTE negeerde deze verklaring echter en maakte van de pauze gebruik om een tegenaanval te lanceren en het aantal burgers dat haar grondgebied mocht verlaten te beperken, soms door degenen die probeerden te ontsnappen neer te schieten. Om drie redenen was het van belang voor de LTTE om burgers aldaar te houden. Ten eerste wilde de LTTE de schijn ophouden van een Tamil Eelam staat met een grondgebied en een bevolking. Ten tweede vormde de aanwezigheid van burgers in het conflictgebied een buffer tegen het SLA (human shield). Ten derde rekende de LTTE erop dat het Sri Lankaanse leger zou blijven oprukken zonder rekening te houden met burgerslachtoffers, en dat dit de internationale gemeenschap ertoe zou aanzetten tot een staakt-het-vuren dat de LTTE de tijd zou geven om te hergroeperen. Terwijl het SLA oprukte, werden de resterende LTTE-kaderleden en de burgers die gedwongen waren hen te vergezellen eerst in de "Wanni-zak" gedrongen, een gebied van 280 vierkante kilometer in Puthukkudiyiruppu- en Visuamadu-gebied. Na de unilaterale afkondiging van de tweede no-fire-zone (NFZ) door de regering bleef de LTTE zich verzetten en het Sri Lankaanse leger bleef artillerie richten op de LTTE en op schuilplaatsen voor burgers, ziekenhuizen en bunkers in de tweede NFZ. De LTTE verplaatste zich naar de kuststrook in de tweede NFZ, waar de LTTE-leiding een complex netwerk van bunkers en forten had. De LTTE voerde ook haar gedwongen rekrutering van burgers en legde defensieve "aarden bunds" aan, vaak met behulp van dwangarbeid (map landeninformatie, stuk 16, p. 60-65 en stuk 24, p. 18-19, p. 27). Uit het rapport van Human Rights Watch van december 2008 blijkt inderdaad dat burgers gedwongen werden om deze "aarden bunds" aan te leggen. Ze werkten naast de frontlijn en in gevaarlijke omstandigheden. Voorts wordt ook aangegeven dat de LTTE de burgers dwong om te blijven waardoor enkele honderdduizenden burgers in een steeds gevaarlijker wordend conflictgebied opgesloten werden (map landeninformatie, stuk 22).

Op basis van de verklaringen van de verzoekende partij blijkt aldus dat zij zich gedurende de bovenvermelde gebeurtenissen eveneens in deze regio's bevond. Gelet op voorgaande is het niet aannemelijk dat de verzoekende partij bij haar eenheid hoofdzakelijk logistieke taken uitvoerde en dit tot het eindoffensief in 2009. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 februari 2019 verklaart de verzoekende partij dat zij op de plaats waar ze vocht diende te rapporteren aan Theepan en Loreance (CGVS 26/02/2019 p. 6). Theepan gaf hen ook bevelen (CGVS 26/02/2019 p. 11). Uit voormelde working paper blijkt kolonel Theepan de noordelijke regionale commandant was, een positie die hij had gekregen na de Second Battle of Elephant Pass. Theepan werd in 2008 ook de feitelijke plaatsvervangend militaire commandant van de LTTE, nadat de zittende commandant, Balraj, overleed aan een hartaanval (map landeninformatie, stuk 16, p. 59). De persoon aan wie de verzoekende partij diende te rapporteren behoorde tot de kern van de militaire veiligheid van de LTTE. Voorts blijkt uit informatie opgenomen in de map 'Landeninformatie' dat Loreance eveneens een topcommandant van de LTTE was (map landeninformatie, stuk 19). Voorts blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij deelgenomen heeft aan de slag bij Anandapuram in april 2009 (CGVS 26/02/2019, p.11). Uit de landeninformatie blijkt dat duizend van de best getrainde LTTE soldaten aan dit gevecht hebben deelgenomen, waaronder dus ook de verzoekende partij. Tijdens dit gevecht is kolonel Theepan omgekomen (map landeninformatie, stuk 16, p.66).

5.15. De Raad meent dan ook dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de verzoekende partij gezien de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, naast enkele eventuele logistieke functies, op de eerste plaats de taken vervulde waarmee haar eenheid belast werd en ook effectief uitvoerde en waartoe slechts een beperkt aantal soldaten werden toegelaten. De verzoekende partij toont in ieder geval niet aan dat er redenen waren om het tegendeel te veronderstellen gelet op de nood aan alle mankrachten tijdens de opgedreven gevechten tijdens de eindstrijd, de gedwongen rekrutering van burgers en minderjarigen, de plaats waar zij in Sri Lanka gedurende de eindstrijd verbleef en het gegeven dat haar eenheid bevelen kreeg van kolonel Theepan. In deze fase van de oorlog kwam het er niet langer op aan een leger op te bouwen maar enkel zoveel mogelijk de kern van het LTTE-leger te omringen met nieuwe rekruten die de eerste klappen moesten opvangen tijdens de gevechten en het opbouwen van "aarden bunds" door burgers nabij de frontlinie. In de finale fase van de eindstrijd heeft de LTTE niet enkel haar nederlaag niet willen erkennen, maar ze heeft ook burgers gedwongen om te blijven en met hen samen te werken (map landeninformatie, stuk 24, p.28, p.34). De verzoekende partij behoorde niet enkel tot deze LTTE-soldaten, zij behoorde tot de best opgeleide troepen zoals ze zelf verklaart. Uit de landeninformatie blijkt dat het Ratha regiment een gespecialiseerde eenheid was. De verzoekende partij verklaart dat haar afdeling binnen deze gespecialiseerde eenheid een specifieke eenheid was. Er kan *überhaupt* niet worden ingezien waarom

haar taken beperkt zouden zijn tot het vervoeren van gewonde personen. Om de gewonde soldaten en burgers naar de ziekenhuis en medische hulpposten te vervoeren heb je immers geen specifieke training van een elite-eenheid nodig. Des te meer omdat nergens uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij zelf tijdens dit vervoer medische zorgen toediende. Dat de verzoekende partij in die hoedanigheid enkel in de marge kon toekijken aan de zijlijn van de hevige gevechten, is bezwaarlijk ernstig. Immers zonder het inschakelen van hun meest bekwame soldaten uit hun eliterementen had het LTTE nooit gedurende decennia lang een burgeroorlog kunnen uitvechten, noch een dergelijk eindoffensief kunnen voeren.

5.16. De verwerende partij kan gevolgd worden alwaar zij in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij haar deelname aan de eindstrijd tracht te minimaliseren. Immers alle aan het administratief dossier toegevoegde informatie benadrukt het grote tekort aan strijdkrachten bij het LTTE in deze periode ten gevolge van vele zware verliezen. Vandaar dan ook de massale onvrijwillige rekruteringen, waaronder van minderjarigen, en de dwangarbeid. De personen aan wie de verzoekende partij diende te rapporteren behoorden tot de kern van de militaire veiligheid van de LTTE zodat niet kan worden ingezien waarom de verzoekende partij die tot diens eigen vertrouwde manschappen behoorde hoofdzakelijk logistieke taken zou uitgevoerd hebben.

5.17. De elite-eenheid van de verzoekende partij werd volgens haar verklaringen en gelezen in het licht van de bijgebrachte landeninformatie (inzake 2009 en de plaatsen waar zij gelegerd was) ingezet in cruciale gevechtszones. Tijdens de Eelam IV of eindstrijd behoorde de verzoekende partij tot een elitegevechtseenheid. In de toegevoegde rapporten wordt herhaaldelijk bevestigd dat de Eelam IV of eindstrijd meedogenloos werd gevoerd door de beide oorlogvoerende partijen. Aan de kant van het LTTE werd gebruik gemaakt van de burgers die vast kwamen te zitten in de voor burgers afgebakende tweede 'no fire zone'.

5.18. Indien zoals het verzoekschrift benadrukt, niet kan komen vast te staan dat de verzoekende partij rechtsreeks deelnam aan deze gedwongen rekruteringen van burgers, hen dwong om voor de LTTE te werken of burgers gedood heeft, dan nog is het geheel uitgesloten dat zij onkundig was over de wijze waarop deze burgers werden ingelijfd, over hun leeftijd en het inzetten van deze (jonge) burgers in de strijd en het verhinderen dat ze het gebied konden verlaten. Daarenboven kreeg de verzoekende partij haar bevelen van de kern van de LTTE en rapporteerde ze aan hen. Op goede gronden wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *"Uit uw verklaringen blijkt dat u op de hoogte was dat LTTE in deze periode van de eindstrijd onder dwang kinderen rekruteerde, volgens u was dit enkel de job van de politie-afdeling van de LTTE onder Nadesan (CGVS 26/02/2019 p. 12). U gevraagd wat u daarvan vond stelt u enkel dat leden en sommige brigadiers zeiden geen kleine kinderen te rekruteren. U antwoordt niet op de vraag wat u hier persoonlijk van vond. U geeft ook aan dat iedereen die in staat was om te vechten werd meegenomen, de ouders niet, die werden bijvoorbeeld ingezet om bunkers te maken. U gaf hierbij toe mee geholpen te hebben aan de bouw van een aarden 'bund' bij Nethiyalaru, een verdedigingsmuur van 3 km van zand waarachter LTTE zich verscholen had voor het oprukkend leger (CGVS 26/02/2019 p. 13). Volgens u werden burgers niet gedwongen hieraan mee te werken, immers mensen werkten hieraan mee omdat er toch geen ander werk meer was. Mensen die niet wilden meewerken deden dat niet, en diegenen die eraan meewerkten waren ook in goeie fysieke toestand. Uit objectieve informatie blijkt inderdaad dat LTTE burgers dwong mee te werken aan het bouwen van defensieve militaire constructies waarbij ze echter aan grote risico's werden blootgesteld. Dat deze burgers nog in een goeie fysieke conditie waren zoals u beweert kan ook betwijfeld worden gezien de talrijke berichten van tekorten aan water, voedsel en medicijnen voor de burgers in deze periode. Zowel LTTE als het leger verhinderden de leveringen van voedsel, water en medicijnen in deze periode. Tevens zijn er berichten dat LTTE vanaf september 2008 striktere straffen aankondigde aan burgers die probeerden te ontsnappen aan de verplichte rekrutering en arbeid. Zo zouden meerdere familieleden van een gevluchte burger kunnen worden opgepakt en ingezet voor gedwongen arbeid zoals het graven van loopgraven aan het front. Gedurende de laatste maanden van het conflict had LTTE de praktijk van gedwongen arbeid zelfs opgedreven. Elke familie moest 1 familielid afstaan om gedurende vijf à zeven dagen per maand te werken, vooral aan de bouw van bunkers en andere defensieve structuren. Van vrijwillige arbeid zoals u laat uitschijnen was dus geen sprake. Verder verklaart u dat dat LTTE de burgers zei dat ze niet naar het leger mochten overgaan. Gevraagd of dat dan gebeurde ontkende u het, maar voegde u eraan toe dat sommigen tijdens de nacht toch wegluchtten (CGVS 26/02/2019 p. 12). Volgens u trad LTTE hier niet tegen op, ze negeerden het, net zoals u ook deed of zou doen mocht u dat gezien hebben. Echter vermelden betrouwbare bronnen dat LTTE burgers verhinderde de NFZ te verlaten en zijn er meldingen van burgers die door LTTE-strijders werden neergeschoten. Opnieuw is uw verklaring hier een verdraaiing en minimalisering van de werkelijkheid.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat veel van de hierboven opgesomde schendingen van het IHR en van het internationale recht inzake mensenrechten begaan door het LTTE werden begaan in de periode dat u lid was van het LTTE, meer bepaald de Special Motorbike Brigade dat viel onder het Ratha Regiment. U was in deze periode ook nog steeds gewapend en droeg nog uw uniform en dus makkelijk herkenbaar als strijder (CGVS 26/02/2019 p. 10). Pas toen u vluchtte hebt u uw wapen en uniform verstoppt zo verklaarde u. Ten aanzien van u kan derhalve worden aangenomen dat u weet heeft van gehad of had behoren te hebben van betreffende misdrijven. Gezien uw positie als lid van een eenheid van elitetroepen tot ongeveer april 2009 kan tevens gesteld worden dat u geacht wordt ingestemd te hebben met alle activiteiten van deze organisatie en zich ervan bewust te zijn door uw eigen positie en activiteiten binnen deze organisatie dergelijke misdrijven mee mogelijk te hebben gemaakt.

Nergens uit uw verklaringen blijkt ook dat u zich op een of andere manier zou hebben verzet of dat u zich daadwerkelijk heeft proberen te onttrekken aan de taken die u als lid van de Special Motorbike Brigade werden opgedragen."

5.19. De verzoekende partij kan zich niet verschuilen achter onwetendheid over het oorlogsvoeren aangezien dit omwille van de lange duur van de burgeroorlog ieder volwassen persoon en zeker een lid van de elitegevechtstroepen niet kon zijn ontgaan. Daarenboven maakte de verzoekende partij sinds 2003 deel uit van de LTTE en werd ze geselecteerd voor een speciale gevechtseenheid. Gedurende de eindstrijd was zij lid van deze speciale eenheid. De verzoekende partij kan dus niet beweren dat zij onbekend was met de gevolgen van de strijd tussen het LTTE en het Sri Lankaanse leger. De verzoekende partij en haar LTTE eenheid, die ook achter de gevechtslinies operaties hadden uitgevoerd, wisten dat aan de kant van het Sri Lankaanse leger, zware oorlogsmisdaden werden gepleegd. Uit onder meer het "Report of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka, 31 March 2011" blijkt dat beide strijdende partijen oorlogsmisdaden begingen en de oorlog zwaar toesloeg op de burgerbevolking. De verzoekende partij - en het LTTE-, wisten dat het Sri Lankaanse leger ervan uitging dat het legitiem was het LTTE te bestrijden inclusief deze bijeengesprokkelde onvoorbereide *in extremis* ingelijfde, burgers. Aldus niettemin de verzoekende partij bewust was van de gevaren en zij deze kon voorzien heeft zij door haar handelen en met haar medewerking het mogelijk gemaakt dat dergelijke praktijken en mensenrechtenschendingen gebeurden. Mede gelet op hetgeen hoger werd gesteld kan de actus reus zoals voorzien in artikel 25 van het ICC Statuut, uit de verklaringen van de verzoekende partij blijken.

5.20. De verzoekende partij was een actief en jarenlang lid van een Special Motorbike Brigade, een belangrijke eenheid van het Ratha regiment zoals blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij. Dit Ratha regiment had een cruciale rol had binnen de Eelam IV of eindstrijd. De verzoekende partij heeft immers tot het (bittere) einde van de oorlog stand gehouden en meer dan loyaal het LTTE gesteund ook al was de oorlog verloren en kon haar medewerking enkel tot de dood van burgers leiden. De inzet van deze burgers had militair geen nut meer. Deze burgers werden door de LTTE in wezen opgeëist om als schild te gebruiken ter bescherming van de getrainde Tamil Tijgers, waaronder de verzoekende partij zelf. Elke proportionaliteit tussen het militaire doel (dat hoe dan ook verloren was) en het middel ontbreekt aldus. Het systematisch inzetten van (soms zeer jonge) burgers is een schending van het oorlogsrecht in de zin van artikel 8 van het ICC Statuut.

5.21. Verder had de verzoekende partij de keuze om al dan niet deel te nemen. De verzoekende partij verkoos te blijven, ook al had haar echtgenote uitdrukkelijk gevraagd om te vertrekken. Het gegeven dat de verzoekende partij verkoos te blijven op een ogenblik dat het LTTE zich uiterst extreem vasthield aan zijn eigen loyale troepen ligt in de lijn der verwachtingen van strijders uit een elite-eenheid. De verzoekende partij had zich kunnen onttrekken aan deze deelname, zoals ook vele Tamil Tijgers in deze periode afhaakten, onderdoken en deserteerden. Zelfs al zou van enige druk sprake zijn, wat niet is aangetoond, dan nog kan dit niet als verschoning worden aangevoerd voor het mede faciliteren van de dood van burgers en onvoorbereide burgers die geen kans maakten tegen het Sri Lankaanse leger en voor het verhinderen door intimidatie, mishandeling, die getracht hebben aan deze inlijving en de dood aan het front te ontsnappen. De verzoekende partij verkoos te blijven. Zij heeft de intentie gehad haar medewerking te geven aan deze activiteiten van het LTTE. Het psychologisch bestanddeel is dan ook voorhanden (zie artikel 30 van het ICC Statuut) nu de verzoekende partij opzettelijk handelde terwijl zij zich bewust was van de zinloosheid van de extreme strijd die aan de gang was

5.22. Ten slotte is niet enkel relevant welke daden verzoekende partij heeft gepleegd, maar ook welke daden zij naliet te doen. Zo kan op geen enkele wijze blijken dat de verzoekende partij zich ooit heeft bekommerd om het lot van de onvrijwillige rekruten of personen die gedwongen werden om aarden

bunkers te bouwen aan de frontlinie. Evenmin heeft de verzoekende partij zich afgekeerd van wanpraktijken die als oorlogsmisdaden kunnen worden aanzien. In die zin zijn er ernstig redenen om aan te nemen dat de verzoekende partij ook mede verantwoordelijk gesteld kan worden voor de schendingen van het internationaal humanitair recht en de mensenrechtenschendingen begaan als LTTE Tamil Tijger, tijdens de eindoffensieven van de burgeroorlog.

5.23. De Raad is er zich van bewust dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast.

Alle gegevens in acht genomen en cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, gezien de specifieke rol en taken van de verzoekende partij als lid van de Special Motorbike Brigade, een belangrijke eenheid van het Ratha regiment die op zich reeds een gespecialiseerde afdeling van de LTTE was, is de Raad van oordeel dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de verzoekende partij een substantiële en wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan misdaden tegen de menselijkheid en oorlogsmisdrijven. In de bestreden beslissing wordt terecht met betrekking tot de verzoekende partij inzake misdrijven tegen de menselijkheid de kwalificatie *“(k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt”* en wat betreft oorlogsmisdrijven *“(i) geweldpleging gericht op het leven en de lichamelijk integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminging, wrede behandeling en marteling”* toepasselijk geacht.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij moet worden uitgesloten van de Vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, F, (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij de hierboven beschreven feiten niet zou hebben begaan, noch dat deze ten onrechte als oorlogsmisdrijf worden beschouwd in de zin van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet.

5.24. De verzoekende partij reikt noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting argumenten aan die erop kunnen wijzen dat zij de feiten zoals beschreven onder punten 5.12 tot 5.20 niet zou hebben begaan. Immers er werd hoger gesteld dat verzoekers daden, ook al zijn ze gepleegd binnen een burgeroorlog, ernstige mensenrechtenschendingen uitmaken in de zin van artikel 55/4, al.1, a) van de vreemdelingenwet.

5.25. Inzake de subsidiaire bescherming dient te worden vastgesteld dat in hoofde van de verzoekende partij, rekening houdend met haar profiel, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Niettegenstaande dit risico dient evenwel te worden nagegaan of de verzoekende partij niet valt onder de in artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde uitsluitingsgronden. Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven; b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties; c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd; Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”* Zoals hoger uiteengezet wordt de verzoekende partij uitgesloten van de vluchtelingenstatus wegens haar betrokkenheid bij oorlogsmisdrijven. Omwille van deze zelfde feiten dient de verzoekende partij tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4 § 1, a) van de Vreemdelingenwet.

6. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS